Liviu Timbuș

ÎNTREBĂRI PE STOMACUL GOL

MOMENTE DIN LIRICA DUODENALĂ

Colecția umor

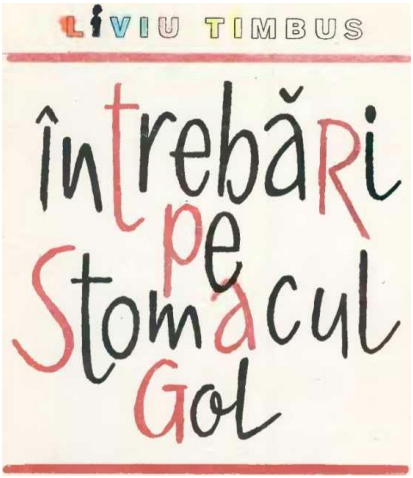

MOMENTE DIN LIRICA DUODENALĂ

AMORUL DUPĂ REVOLUŢIE

u e deloc plăcut să afli că ai sosit pe lumea asta printr-un simplu accident nupţial și nu ca urmare a unui duios gând matrimonial. Că exact atunci când ai tăi te aveau mai puţin în vedere, te-ai strecurat ca un borfaș printr-un prezervativ spart și ai profitat de o pilulă expirată, sau de un calendar prost numărat. Și ai bătut la poarta vieţii. Dar oricum a fost să ne fie, părinţii ne-au crescut, ne-au iubit și ne-au iertat obrăznicia. Astfel stând lucrurile, să ne urăm unii altora, vorba răposatului, multă sănătate și fericire.

Apropo de autorul acestor memorabile cuvinte, e momentul să ne amintim că lui îi datorăm, începând cu 1966, cele mai multe nașteri nedorite. Atât doar că din incubatorul naţional pus în funcţiune de Decretul 770 avea să se nască chiar armata detronării. O, Doamne! Să fi știut dictatorul că tocnai copiii lui dragi îl vor obliga să-și ia zborul de pe acoperișul C.C.-ului! Să fie prevăzut un asemenea lucru, am fi avut în ţară nu legi de puericultura, ci sancţiuni și amenzi grele pentru fiecare nou născut. Vrei copii? Așteaptă la rând ca pentru televizor color și Are pe motorină. În baza unei cereri înaintate la COM, contra semnată de sectorist și prinsă în planul

de producţie al primăriei. „Numai așa, dragi tovarăși și prieteni, vom obţine produse de concepţie la cel mai înalt nivel mondial”.

Mai apropiat de plăcerile vinovate ale obștei, primul guvern postrevoluţionar a dispus abrogarea Decretului 770. Ce a ieșit din asta știm cu toţii. După 24 de ani de amor interzis, a năvălit lumea ca o hoardă flămândă în templele Afroditei. S-a pus românul pe lucru mai ceva ca Hercule la Curtea regelui Thespius și Nicu Ceaușescu în barurile litoralului. Dar de data aceasta a dorit să se bucure de viaţă fără să se îndatoreze ei. Fiindcă de când e lumea, perioadele postrevoluţionare s-au caracterizat prin insaţietate erotică și libertatea moravurilor. Omul devine deodată hedonist, devine egoist și nu consimte să împartă lumea asta cu cei ce bat la porţile ei. Nu e de mirare deci, că, așa cum ne informează Centrul de calcul și statistică sanitară, întreruperile de sarcină au totalizat în anul 1993 peste un milion de cazuri. Câte genii au pierit astfel pe mese ginecologice? Mulţi, suspină sociologii în numai trei luni — m-a asigurat un genetician, care a studiat până acum fenomenul la rasele de Bălţată românească — am trimis la canal cel puţin o duzină de Andrei Pleșu, vreo 15 — 20 de Gelu Voican, o companie bună de Miss Dunărea, poate chiar un președinte de republică. S-au mai știi? Nu este exclus ca printre cei scoși și aruncaţi, ca niște maţe de iepure, să se fi aflat un nou Beethoven (în variantă dâmboviţeană), poate chiar o Dida Drăgan și un frate Grigoriu. Ca să nu mai vorbim de virtualii securiști cu faţă umană, de mulţimea filosofilor particulari, de cohortele de scriitori, miniștri, ecologiști și deltaplanoriști ce s-ar fi ridicat pe cele mai înalte culmi de prosperitate și progres, prin privatizare și capital străin.

Semnalul de alarmă a fost tras și de către mamoși (al căror nivel de trai a scăzut îngrijorător de când operaţiile se fac pe bază de taxă fixă). Au sărit cu Biblia în mână moraliștii neamului, precum și candizii noștri părinţi obișnuiţi să primească și să crească tot ce scoate Dumnezeu din pântecele muierii.

Glumă-glumă, dar nu e de râs, m-a atenţionat un fiziolog, care citește cu gravitate revistele de umor numai pentru a studia influenţa veseliei asupra mușchilor faciali. Dacă o ţinem așa, a continuat el, peste două decenii vom avea o pată albă în continuitatea noastră daco-romană. Cei în vârstă de 1 20 ani vor fi atât de rari, încât îi vom ţine numai în case de odihnă pe friptură de mânzat, vin roșu și pilule afrodiziace. Vom avea o societate îmbătrânită, în care octo genarii se vor adresa septiiagenarilor prin „ce faci, tinereţe”, iar cei de 70 ani, celor de 60 ani cu „fii cuminte, puștiule!” Ca să nu mai vorbim de adolescenţii de 40 — 50 de ani, morţi după fotbal de maidan și femei coapte în pensie”.

Omul modern a descoperit un nou joc de societate: statistica previzionară. E de ajuns ca istoria să anunţe schimbări și, gata, din calculator au și ieșit hărţile viitorului. Dacă i-am fi dat crezare lui Marx, azi capitalismul trebuia să fie un imens lagăr de dezmoșteniţi, condus de o mână de potentaţi. Iar dacă s-ar fi adeverit prorocirile lui Hruşciov, în prezent trăiam cu toţii în comunism. La ora actuală n-avem altă treabă decât să primim acasă agenţii bunăstării, sosiţi pentru a îndupleca populaţia să-și petreacă vacanţa la concursul internaţional de streeptease: „Cântarea Europei Libere”.

Deocamdată, trăim tot din proiecte. Dumnezeu ne promite un an agricol bun. Mai prudent, domnul Văcăroiu anunţă o strategie a prosperităţii. Cum va fi, vom vedea. Până una-alta, avem dreptul să râdem de cei care ne-au gândit viitorul cu 40 de ani în urmă. Fiindcă și copiii noștri vor râde cu gura plină de toate pronosticurile ce le facem noi azi.

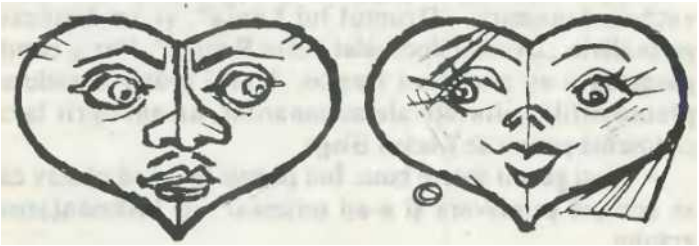

DIN ÎNSEMNĂRILE
UNUI REPORTER FULGER

rimul nostru gând a fost să schimbăm numele unităţii noastre — ne-a mărturisit domnul Ion Incropitu, fost președinte al C.A.P. Cioara, în prezent director general al Societăţii agricole „Mirabila Sămânţă.La început, a continuat domnul Incropitu, am înlocuit vechea denumire, „Drumul lui Lenin", și am botezat gospodăria „Drumul domnului Petre Roman". Dar a căzut guvernul și nu mai făcea frumos. Atunci având în vedere preocupările culturale ale acţionarilor, ne-am oprit la o cunoscută poezie de Lucian Blaga.

— V-aţi gândit foarte bine. Îmi permit totuși să observ că se apropie primăvara și n-aţi terminat nici însămânţarea grâului.

— Avem timp și de grâu! Deocamdată suntem ocupaţi cu organizarea retrospectivei „Nudul în lirica populară".

Sătenii noștri doreau demult o asemenea expoziţie, interzisă de fostul regim.

— Dar până acum?

— Până acum am fost antrenaţi în organizarea ciclului de conferinţe despre „Rolul subconștientului în folosirea bălegarului de grajd". Am cerut în acest scop serviciile unor filosofi. Oamenii noștri au putut afla, în sfârșit, cum fiecare subiect este o lume în sine (Innenwelt), care trăiește într-un univers al semnalelor (Merkwelt), cu acţiuni proprii (Wirkwelt).

— Impresionant.

Mi-am luat rămas bun de la domnul Incropitu și următorul popas l-am făcut la întreprinderea de Confecţii „Lambada" (fostă „Călușarul").

— Dacă aţi venit pentru o anchetă economică, ni-a avertizat secretara, aţi venit de pomană. Toată lumea e plecată la punctul de frontieră Borș. Ne-am înfrăţit cu o între prindere olandeză și se așteaptă sosirea unui transport de confecţii.

— Înţeleg că este vorba de colaborare.

— Bineînţeles. Noi dăm vinul, gustările și discursurile.

Fetele noastre au învăţat olandeză pentru a se înfrăţi cât mai bine, iar conducerea noastră este în concediu la Amsterdam.

Mi-am continuat călătoria la fabrica de mezeluri „Cotletul liber".

— Aţi picat la timp — m-a întâmpinat vesel directorul.

După mai multe ședinţe de analiză, cu concursul ministerului am descoperit cauza lipsurilor noasre. Tăiem porci, vite, îi tragem în salam și cârnaţi și nu știm, domnule, ce este o proteină! Și apoi, cum să faci salam italian când nu vorbești italiana, sau cârnaţi hamburger când nu știi nemţește. Am organizat un ciclu de conferinţe, asistate de biofizicieni de renume. 50 de salariaţi au fost scoși din producţie pentru a învăţa limba italiană. Va fi o cotitură radicală în activitatea

noastră.

La fabrica de conserve „Mazărea e cu noi” am fost informaţi că întregul colectiv se află într-o binemeritată vacanţă culturală, deoarece aici se turnează un film documentar închinat trecutului glorios al întreprinderii. Filmul se va numi „Vrednicia” (după un scenariu scris chiar de către domnul director) și va fi regizat de șeful aprovizionării. Filmările vor avea loc la Mamaia, unde întregul colectiv va face figuraţie benevolă.

Am notat și această precizare și următoarea vizită am făcut-o întreprinderii de

încălţăminte de peste drum. Dar n-am ajuns decât până la poartă.

— Nu găsiţi pe nimeni astăzi, m-a avertizat paznicul.

Domnii de la sindicat sunt cu pregătirea concursului de „Miss Chevreau”. Avem fete frumoase și trebuie să le valorificăm.

— Dar directorul?

— Domnul director a plecat la radio să-și lase vocea în fonoteca de aur.

— Atunci, poate inginerul-șef?

— Dânsul a fost ales președintele concursului de șah „Nebunul de aur”.

— Și contabilul șef?

— Dumnealui e ocupat cu înființarea Societăţii culturale „Tăcerea de aur” a surdo-muţilor din sectorul nostru.

— Splendid. La revedere.

După toate cele aflate nu mi-a rămas altceva decât să-mi văd de-ale mele. Am intrat într-o frizerie.

— Ne pare rău, m-a întâmpinat un bătrânel, dar nici astăzi nu tundem, nici nu radem. Dacă vreţi, că facem acupunctura și psihoterapie.

— N-aveţi lame și foarfeci?

Avem de toate, dar personalul nostru este antrenat într-un program de aniversări și seri de poezie. Se împlinesc curând 2500 de ani de la nașterea frizerului regelui Midas și 175 de ani de la prezentarea operei „Bărbierul din Sevilla”.

Am vrut să mai intru la Baia centrală, dar m-am temut că personalul sărbătorește 2 100 de ani de la ieșirea lui Arhimede din baie. Așa că am revenit acasă.

— Mi-e o foame de lup! am strigat din prag.

Niciun răspuns. Pe masă am găsit un bilet: „Dragul meu, azi te rog să mănânci singur. Toate femeile din bloc au fost convocate la o conferinţă urmată de film despre „Rolul amantului în viaţa conjugală”. Vorbește un filosof fără frontieră. Pa și pusi”.

Nu încape îndoială: vom deveni cel mai cultural popor din lume.

NU SE POATE, DOMNULE!

fost luptă mare şi la noi, la cooperativa “Salteaua liberă”. Dezbaterile electorale s-au purtat în tempoul de doi pe trei, dar cel mai tare a strigat achizitoarea de pene Diamanta Clătici, așa că am ales-o imediat ca președintă. La sfârșit, cineva a propus ca toți foștii securiști să facă un pas înainte, dar nimeni n-a mișcat în afară de contabilul Cioflea care, suferind de otită, a înțeles că se dau butelii la preț de stat. Oricum, a fost frumos! Trei zile am mâncat și băut pe săturatelea, iar doamna Diamanta ne-a povestit (în acompaniament de chitară - bass) despre trecutul ei revoluţionar.

În cea de-a patra zi, ne-am întrunit din nou, deoarece între timp s-a aflat că Diamanta n-a mirosit nici urmă de revoluţie, având, de fapt, în zilele respective, nuntă în familie și ceva discuţii cu socrul mare, motiv pentru care, din vorbă-n vorbă, a ajuns și la postul de poliţie, fiind reţinută pentru scandal în stare de ebrietate și ceva stricăciuni la vesela de Rosenthal. De aceea, l-am ales ca președinte pe domnul Ferdinand Siroapă, ce are trei băieţi la noi, cel mare înscris la liberali, mezinul la democraţi și cel mic înscris la ARO pe motorină de unde n-a primit niciun răspuns, de aceea a intrat în greva foamei, fiind promovat ca șef de secţie.

Și au fost din nou trei zile de reconciliere generală, prima la restaurantul „Mioriţa”, iar următoarele în căutare de idei, dar cum am găsit prea multe, n-am avut ce face cu ele.

Atunci, ne-am hotărât să ne apucăm de treabă, dar în ziua a 8-a s-a dat de veste că vom avea ședinţă mare și iar ne-am stricat somnul de dimineaţă, ca să aflăm că domnul Siroapă are de mai multă vreme contacte neprincipiale cu doamna Clătici, și totul pe „Salteaua” noastră, adică pe banii unităţii, cum s-a dovedit și la percheziţia la domiciliu, unde s-au găsit 18 saci cu pene de gâscă de Salonta și 100 kilograme de zegras, iar dedesubt chiar doamna Diamanta, cam bătrână, în costum de afrodită cu trei băieţi mari la fără frecvenţă. De aceea l-am ales ca pieședinte pe domnul Anatolie P. Glonţ, care, împreună cu domnul Ion M. Ion, a pus bazele Partidului pensionarilor mioritici, desprins recent (și cu scandal) din Asociaţia chinologică „Ciobănescul Turbat”. Și au fost iarăși trei zile de veselie mare cu o platformă — program alcătuit din cârnaţi de mistreţ și vin de ţară.

Dar în a 11-a zi a trebuit să ne strângem iarăși, fiind anunţaţi de poliţia din Giurgiu că domnul Anatolie P. Glonţ a fost reţinut la graniţă împreună cu toată cotizaţia mioriticilor, în drum spre Istanbul unde urma să-și întâlnească fratele mai mare, maiorul de M.A.I. Glonţ P. Glonţ, aflat în exil împreună cu alţi membri ai Partidului albaștrilor.

Atunci am hotărât să alegem, în sfârșit, o persoană de încredere și ne-am oprit la maistrul Cârcioabă, om dintr-o bucată, obișnuit să gândească totul în liniște, fiind de felul său surdo-mut. Festivitatea a avut loc chiar în locuinţa dumnealui, în comuna Afumaţi, deci ne-am putut aduce și nevestele. A fost prezentat și un referat urmat de discuţii (calde și reci) și un istoric al pufului de raţă în istoria omenirii.

Ne-am revăzut cu toţii în ziua de leafă ca să aflăm, stupefiaţi. Că nu vom lua niciun ban sub pretextul că nu s-a muncit de două săptămâni. Asta culmea! Am hotărât să intrăm în post negru (cu dezlegare de Colebil), iar mâine vom fi cu toţii în faţa Parlamentului. O să vadă ei cine e „Salteaua”!

PENDULA

multă vreme de când îmi doresc un ceas de perete. Face frumos, se poartă, are și vecinul meu care desface la domiciliu anticoncepţionale și supozitoare Bayer, îngrijindu-se cu drag de cele două ieșiri ale poporului român. De altfel, e de ajuns să studiez economia blocului ca să observ cum toată lumea construiește neabătut societatea privatizată. Domnul P., fost colonel de securitate, se roagă în Moscheta Albastră și Alah e mare, fiindcă, o dată pe lună, aduce de acolo 50 de perechi de blugi. Domnul inginer N., autorul unui remarcabil tratat de cosmogonie, s-a reprofilat pe relaţia vest. Cumpără mașini purtate și le dă pe salam de Bacău. La 60 de ani și-a revenit din apatia postcomunistă și văduva de la patru. Într-o garsonieră cu vedere spre economia de piaţă conduce o școală de înaltă dresură, amintind tainele patului pensionarilor cu cont la banca de Comerţ Exterior.

Toţi aceștia ţin în casă orologii cu pendul și bing-bang. Bat toate deodată de li se aud clopotele ca în catedrala Westminster, căci arhitecţii epocii de aur ne-au învăţat să nu avem secrete unii faţă de alţii. „De ce aș fi mai prejos?" mi-am spus, adresând întrebarea părţii celei mai demne din mine. Un intelectual cu concepţii înaintate (chiar dacă nu poartă barbă) și trecut curăţel (un carnet P.C.R., folosit fără avantaje) merită să facă o faţă onorabilă.

De aceea, mi-am ales dintr-o consignaţie o pendulă de tradiţie (Nürnberg, 1875). Meșterul ei o mai aude și azi, deoarece se pare că tipul ori a fost surd, ori a construit-o pentru clienţi fuduli de ureche. Că are ceasul ăsta un binghang de-mi tremură în șifonier vesela de Rosenthal. Sărim noaptea din pat ca la revoluţie. Nu mai avem nici muște. S-au mutat în apartamentele cu ceasuri de Arad. Nu e ușor nici ziua. Când gongul sună de 3 — 4 ori, mai treacă, meargă. Dar când se face de 10 — 12, nu ne mai auzim deloc. Toţi câţi suntem în casă, vorbim în play-back. Asta ne-a adus o mulţime de probleme.

Primele încurcături ne-au venii pe canal France International într-un film despre gangsteri sentimentali în luptă cu milionari de orientare marxistă. Ei bine, la momentul în care frumoasa Kity Alabama îi mărturisea detectivului cu dinţi de lup adevărul despre crima din Lincoln Street, se porni bing-bangul pendulei. N-am auzit decât finalul. „Așa a fost!" Ceea ce ne-a obligat să dezlegăm problema în familie. Soţia mea, Sidonia, a fost imediat de părere că asasinul nu putea fi decât avocatul Steed, egoist, lacom și libidinos, ca orice bărbat după 40 de ani, gata să-și lase nevasta pentru o putoare de 20, mai ales când stă să asculte de scorpia de mă-sa și de javra de soră-sa, că bine gândea Ceaușescu când scotea bărbaţii din partid și dădea cu ei de pământ pe bază de neglijenţe în familie și raporturi cu secretarele de director. „Depinde cum pui problema — i-am răspuns calm.

O nevastă cu zestrea într-o sacoșă, e cazul să-și vadă lungul nasului, să mai închidă ochii la micilegreșeli ale bărbatului". De ajuns pentru ca Sidonia, ieșind din domeniul ficţiunii, să-mi amintească, verde în faţă că, săracă și cu opt clase fără frecvenţă, a ţinut casa pahar, că fără ea m-ar fi scos lumea din șanţuri și poliţia din talcioc.

Asemenea discuţii ajung, cam de trei ori pe an, într-un moment clasic al fericitei noastre căsnicii: Sidonia îşi ia geamantanul și pleacă pentru trei zile la maică-sa. Dar nu înainte de a-mi aminti că, la 25 de ani, când am cerut-o de nevastă, umblau

după ea trei bărbaţi cu situaţie și caracter convenabil: un prim-secretar de raion viticol și doi gemeni din Tecuci, voiajaţi cu trapezul prin toată Europa, unde sau și stabilit, că acum au circ personal și valută să deschidă zece buticuri cu adidași și halva turcească. De data aceasta, din pricina pendulei de ora 11, n-am auzit decât sfârșitul: „O proastă ca mine nu mai găsești". Era să-i răspund „nici nu caut", dar am renunţat.

Prima zi de celibat provizoriu mi-am petrecut-o cu inteligenţă, invitând la mine acasă o colegă cu idealuri zdrobite. Femeile cu idealuri zdrobite prezintă unele avantaje: sunt atât de supărate pe bărbaţi încât unul în plus nu mai contează. Am revăzut împreună serialul „Dallas", după care, spre miezul nopţii, m-am decis să fiu bărbat. Am pregătit din vreme o frază elegantă cu toate verbele la prezent, după care orice femeie la 50 de ani înţelege că a sosit momentul să se dezbrace, sau să ia liftul de ora 24.

Dar, ghinion! Abia am deschis gura și se porni să bată pendula. Invitata îmi urmări nedumerită mișcarea buzelor, apoi îmi răspunse ceva, agitând braţele. Au urmat câteva momente de liniște penibilă. Colega scoase oftatul greu al fumătorilor de Carpaţi fără filtru, își luă poșeta și plecă mută.

Misterul l-am dezlegat abia peste o săptămână. Până atunci, tunurile din pendulă mi-au mai acoperit o groază de evenimente. Așa de pildă, abia de curând am aflat despre tratatul economic dintre România și atolul Kio-Bamba (în vederea valorificării peștelui-ferăstrău) sau despre participarea S.R.I.-ului la capturarea monstrului din Loch Ness. Tot din pricina orniculuiam scăpat propunerea sena torului Laurenţiu Mazăre pentru înființarea unei președinţii în trei schimburi: dimineaţa — domnul Ion Iliescu, după masa — domnul Câmpeanu, noaptea — domnul Emanoil Valeriu (ajutat de un colectiv de grămătici și logopezi). Asta până în 1995, când se va aduce un președinte din import pe bază de concurs.

P.S. — Sidonia a revenit în sânul cald al familiei. Deunăzi, la birou, am rugat-o pe colega misterioasă să-mi repete cuvintele spuse în seara fatidică. „Ce să-ţi spun? Ce se spune unui bărbat tâmpit! Fiindcă numai un idiot cheamă seara, acasă o femeie coaptă ca s-o ţină îmbrăcată la televizor. Dacă n-ai ce-ţi trebuie, fă-te colecţionar de fluturi". Am alergat la prima redacţie să dau un anunţ în chenar: „Ofer urgent ceas de perete cu pendul. Aștept Albania". Am vândut-o în rate unui frizer privatizat. Mă tunde și-mi pune ventuze până în anul 2000.

M-AM ÎNTORS DIN GRĂDINILE DE LA KUVACH-PINDI

e câteva săptămâni, nevastă-mea frecventează siderală cursurile gurului Ventakataramananigugu (se citește cum se scrie). Gurul să născut la Ploiești unde i se mai spune astăzi și Mitiţă Feștilă, ceea ce denotă un familiarism jenant pentru cineva care a urmat Școala de cupraxie transcendentală în grădinile de la Kuvach Pândi. Cu atât mai mult cu cât buna mea soţie m-a asigurat că e vorba de un erou.

La titlul de erou, am observat eu, se poate ajunge pe mai multe căi. De pildă, începi prin a fi activist de partid, îţi pier i apoi carnetul la „transcendentali" și apari în zilele revoluţiei ca dizident. Dacă ai puţin noroc, ajungi șef de partid, senator sau ministru.

Metoda gurului Ventakataramananigugu, am fost asigurat, e simplă și o poate folosi oricine. Chiar și ecologiștii. Totul e să-ţi descoperi în tine fratele adormit și să te întorci cu el în grădinile de la Kuvach Pindi.

Te întinzi pe o masă și-ţi închipui că ești ceea ce nu ești.

Bunăoară îţi spui: „Începând din acest moment sunt un câine negru”.

— Prefer unul alb. Ţine la tăvăleală.

— Sau, nu! îţi imaginezi că ești un fruct. O pară!

— Și când nu m-am copt, îmi dau drumul?

— N-ai înţeles nimic, oftează Sidonia, convinsă ca toate femeile că descoperă explicaţii simple acolo unde știinţa nu vede decât întuneric. Natura a zăbovit în buzunarele trupului tău forţe despre care habar nu ai.

— Și dacă mă simt pară sau dog german, dorm mai bine și fără vise erotice?

La asemenea întrebări, soţia mea îmi aruncă de obicei o privire tandră. Cum faci când întâlneşti copii tâmpiţi, politicieni idealiști sau Trabanturiân raliu internaţional.

— Ești un retrograd, bărbate. La ora actuală toată lumea bună din Bucureşti se întoarce pe drumul lui Rhibu în grădinile de la Kuvach Pândi. Aici întâlneşti opt Manas din care Dharana trece în Dhyāna, iar dacă totul merge bine. Hawasul se confundă cu Pariska. Simplu.

M-a convins cumnatul meu care s-ajurat (cu martori) că, de când se simte gâscă sălbatică, i-a trecut constipaţia și frica de avioane. Așa că m-a luat cu el în grădinile de la Kuvach Pindi, unde, pentru început, mi-a propus să devin pasăre Chik-Chak. Am refuzat cu hotărâre. Profundele mele sentimente patriotice m-au obligat să-mi aleg numai rase și varietăţi naţionale. Astfel, m-am străduit să fiu pe rând: Bălţată românească, scrofiţă de Bazna, ciobănesc mioritic, merinos de Palas, mălăiaţă de Braşov, timpuriu de Băneasa și, cu unele eforturi (notate pozitiv de vecina de la parter), tăuraș de Oradea. Am depășit mulţumitor faza mersului în patru labe, am dus conversaţii (prin semne) cu vacile de la Balotești, când a sosit salvarea. Deunăzi, la televizor, domnul Ventakataramananigugu a apărut împreună cu alte patru bărbi albe pentru a ne anunţa că-și întrerupe cursurile. Domnia sa a înființat de curând Partidul Românilor Zburători.

N. A. Cumnatul meu a continuat exerciţiile prin corespondenţă. Mi-a telefonat chiar ieri că intră în concediu prenatal. E la Maternitatea Polizu unde a căzut cloșcă.

OMUL NOU E CU NOI!

De curând a avut loc aniversarea unui an de la înființarea Societății Științifice „Să facem totul. Cu acest prilej, domnul inginer Norocel Camuflatu, fost director la C.N.S.T., a ținut o importantă cuvântare din care vă prezentăm câteva fragmente.

Dragi colegi cu idei avansate!

După cum se știe, țara noastră a trecut într-o etapă superioară a dezvoltării sale, etapa privatizată. La noua deschidere multilaterală a României un rol de cea mai mare importanță revine științei. Ea va trebui să se afle mereu cu un pas înalte (cel mult doi) față de celelalte sectoare de activitate. Să luptăm cu hotărâre pentru a înfăptui în mod corespunzător acest lucru.

Stimați domni și prieteni! Trebuie să avem în vedere că totul depinde de noi. Numai pe această bază nevoile vor fi mereu crescânde, condițiile create și măsurile asigurate. La recenta consfătuire de lucru a domnului președinte cu oamenii de știință români, romi și de alte naționalități s-a arătat că înălțarea neabătută spre un viitor luminos (cu sănătate și fericire) se bazează pe o gândire originală, căci numai așa se va putea ajunge pe noi culmi de civilizație și progres. Un rol important l-a avut în acest sens ultima ediție a Festivalului „Cântarea României Libere", ce a dovedit cât de îndrăzneață este gândirea poporului nostru. O demonstrează și premiile atribuite:

Premiul 1 a fost acordat inginerului Ilarie Cocoașă pentru realizarea primelor televizoare și telefoane din papură împletită și a reșoului cu biogaz familial.

Premiul II („arta mediocorum") a fost încredințată unui colectiv de specialiști condus de prof. Dr. Ieronim Dieteticu, creatorul metodei de furajare liberă a personalului muncitor pe bază de concentrate de soia, lobodă și păstârnac.

Premiul III a revenit inginerului popular Ionel Șaibă, autorul miniturismului OLTCIT — 200 cu dublă tracțiune (pedestră și manuală) și cu posibilitatea de a fi adaptat la tracțiune animală.

Premiul special: Institutul de Fizică Atomică pentru procedeul de îmbogățire a uraniului cu mazăre furajeră (premieră mondială).

Premiul juriului: Institutul de Creștere a animalelor, pentru aclimatizarea crocodilului de agrement și a superlibelulei, produse destinate viitorului canal navigabil Slatina-Scornicești.

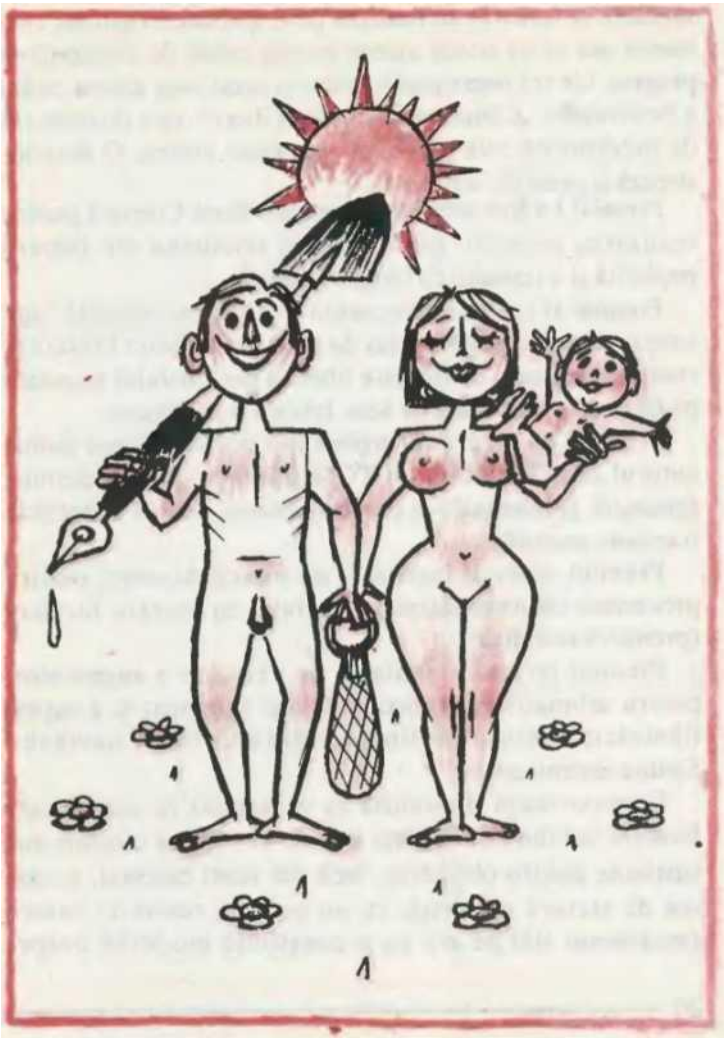

O importanţă deosebită se va acorda în continuare formării omului nou. Știinţa trebuie să depună eforturi mai susţinute pentru obţinerea, încă din acest cincinal, a utlui om de statură potrivită, cu un consum redus de calorii (maximum 100 pe zi), cu o conștiinţă modernă despre munca în zilele de duminică, cu o privire înaintată pe timp de noapte, bun informator (adică bine informat), bun tată, bună mamă (capabilă de a executa numai produse biologice de nivel mondial) dăruit trup și suflet concediilor fără plată, ostaș de nădejde la strânsul recoltei.

Și câte nu mai are de făcut știinţa! „Căci fără știinţă, nimic nu este”. (I.V. Stalin,

Opere Alese, Biblioteca de cărţi rare Phenian”); Presa, radioul și televiziunea trebuie să desfășoare o mai susţinută activitate de demascare a misticismului, a concepţiilor idealiste de exagerare a rolului mușchiului de vită în alimentaţia publică și a prezervativului în viaţa de noapte (știut fiind faptul că materialele plastice cauzează sănătăţii organelor).

Se va acorda, de asemenea, o atenţie sporită medicinei naturiste, deoarece se știe că, încă din vremea marelui Decebal (și a soţiei sale), au fost refuzate medicamentele din import, cum o dovedește în scrierile sale și călătorul nord-coreean Ymahatta Kimono („Socialismul la daco-geţi”, ediţie îngrijită de domnul Alexandru Bârlădeanu).

Pentru cei care doresc să cunoască mai multe amănunte le recomand lucrările: „Un pas înalte, doi pași spre centru stânga** (Editura Partidului Comunist Liber), „Din amintirile unui C.S.N.T.-ist” (de Diamanta Laudoniu și col.) și „Specialităţi din carne de nutrie și lapte de iepure” (de un colectiv subponderal al Fabricii de mâncare „Silueta”.

În încheiere, doresc să vă asigur că, personal (împreună cu soţia și fiul plecat în America în mod legal), n’ voi precupeţi niciun efort pentru ca liberalizarea preţurilor, acest vis de aur al omenirii, să ridice atât de mult nivelul de trai al poporului nostru, încât să nu ajungă la el decât oamenii cu conștiinţă înaltă!

N.R. Gluma domnului inginer Camuflatu a fost apreciată poziviv. Asistenţa s-a ridicat în picioare, aplaudând cu schimbul. De candelabrul din sală a fost atârnat un salam de Sibiu cu tricolor, marcându-se în mod simbolic idealul spre care tinde să se înalţe societatea românească. Lumea a fost apoi invitată la bufet spre a gusta din platourile cu icre negre și friptură de curcan, demonstrându-se încă o dată că știinţa trebuie să fie cu un pas inaitea celorlalte sectoare de activitate și consum. Invitaţii care au scandat lozinci mobilizatoare, au primit pachete și pentru acasă.

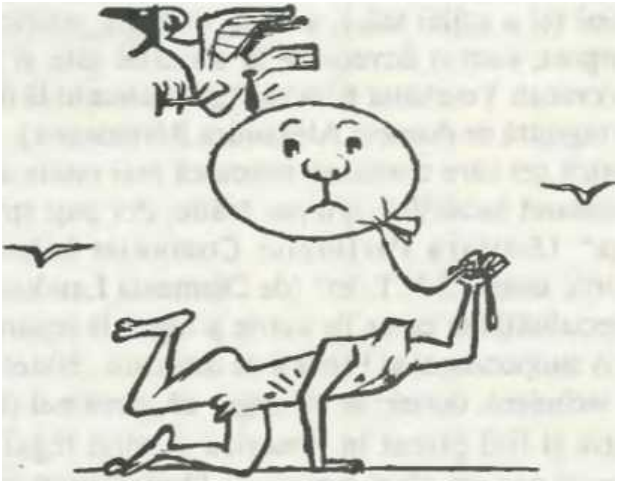

CRĂCIUN ÎN ANUL 2000

După un excelent soporific (Televiziunea ne-a prezentat de data aceasta în premieră absolută un film producţie 1946) mi-am întins oasele în patul conjugal, aici unde orice bărbat normal, după 35 de ani de căsnicie, adoarme imediat. Somnul liniștit îmi va dărui un vis frumos. Se făcea că ne găsim în pragul anului 2000, iar la televizor ne vorbea domnul Nicolae Văcăroiu. Ni se adresa ca de obicei cu inegalabilul său surâs popular, încadrat de data aceasta de o barbă albă: „Experienţa de un deceniu dobândită în privatizarea vatei de zahăr — ne-a informat domnia sa — a început să-și arate roadele. Pretutindeni încep să apară semnele economiei de piaţă. Combinatul siderurgic de la Galaţi s-a reprofilat și fabrică sugiuc și acadele (foarte solicitate în Cuba și Etiopia). Mai exportăm, cu același. Succes, arcuri și săgeţi în Mato Grosso, picături de nas, cerute la Polul Nord, roabe cu comandă numerică (beneficiar tribul Mao-Mao din Tanzania), tălpici pentru canguri (comandă din Australia). Toate acestea se datorează călătoriilor săptămânale ale domnului Petre Roman la Monte Carlo și tradiţionalelor legături de prietenie ale României cu Insula Paștelui și atolul Kua-Ki Kuku”.

S-a dat apoi legătura cu Azilul de bătrâni din Târgoviște. Ni s-a adresat, de sub plapumă, domnul Radu Câmpeanu: „Dragi români — a tușit domnia sa — vă înștiinţez că n-am fost niciodată mai aproape de clipa când vom lua puterea. Naţia noastră a început să se dumirească și F.D.S.R.-ul pierde teren. Opoziţia a format un guvern în Coreea de Nord și în Cuba. Voi reveni cu amănunte după operaţia de prostată”.

Ne-au vorbit la Ora veselă și câţiva reprezentanţi ai Partidului Comunist, asigurându-ne că făurirea socialismului multilateral dezvoltat continuă chiar dacă nu se spune, dar nevastă-mea a închis televizorul și s-a răstit la mine:

— Peste câteva ore e Ajunul Crăciunului și n-avem ce pune pe masă. Fugi la Alimentara!

Am luat sacoșa și vaporul de 11,30. Vaporul funcţionează din 1990, când s-a spart o ţeavă la blocul P20 și ICAB-ul ne-a propus să trecem la viaţă lacustră.

Am cumpărat mai întâi două franzele. Le-am dat fetelor două hârtii de un miliard și n-am aşteptat restul, ca să nu mai am vorbe pentru două sute de milioane. La Alimentara am avut noroc: tocmai se descărcau prune uscate, ouă de porumbei și fân dietetic. Se dădeau și conserve din carne de arici, dar la preţul de zece miliarde bucata am preferat să iau un kilogram de pulpe de vrabie și boturi de mistreţ. Am trecut apoi pe la mercerie să-mi ridic raţia anuală de șireturi, blacheuri și nasturi.

Apoi, ne-am apucat să împodobim bradul. L-am ornat cu vată de zăpadă, biscuiţi, floricele de porumb, gogoși privatizate și portocale din material plastic. A venit și rândul cadourilor. Băiatul cel mare a primit o cutie de rahat (sosită prin Semiluna Roșie), nevastă-mea o pereche de chiloţi cu geometrie variabilă (se pot

transforma, la nevoie, în batic, șervet de masă și imitaţie de macrame), soacră-mea — un sul de hârtie igienică (din cea cu miros de ananas), iar eu m-am bucurat de o pereche de opinci vietnameze (cele românești se exportă în Biafra).

Cineva a scos de la „secret" o sticlă de zaibăr, am gustat din bunătăţile de pe masă și am stat să ascultăm colinde la „Europa Liberă". Băiatul domnului Constantin Munteanu ne-a anunţat că era cât pe-aci să fim primiţi în Piaţa Comună, dar s-au opus Albania și Cambodgia sub pretextul că, în România, nu există încă guvern democrat. Mare porcărie.

Aș mai fi aflat multe lucruri interesante dar a sunat pendula?! de patru dimineaţa. M-am grăbit să mă așez la coada de lapte.

PRIVATIZARE? FUGI DE-AICI, DOMNULE!

După activistul de partid și securist, amândoi situaţi în topul ierarhiei comuniste, locul al treilea a revenit neapărat alimentaristului. Într-o ţară în care găinile au hotărât să se ouă mai rar, vacile să-și conserve ţâţele ca niște artiste de cinema, taurii să intre în andropauză, oile să plece în ţări mai calde, iar pomii fructiferi să treacă în zona interzisă a grădinii Raiului ceaușist — responsabilul de alimentară, măcelarul, băcanul și zarzavagiul au devenit a treia putere în stat.

Am cunoscut și mai cunosc chelneri romantici cu Chevrolet hidramatic, mezelari și casapi cu geamantane de bani unsuroși. Mi-a fost dat să asist la desfacerea unei locuinţe de șef de unitatfe, unde rudele şi-au împărţit pe cântarul de bucătărie cele 300 de figurine de porţelan chinezesc. Am întâlnit, nu vă mint, o fată de la „Dulciuri” ce-și băgase banii scoși pe „Nechezol” în doi Grigorești și zece halbe müncheneze.

Mai știu, în sfârșit, un domn respectabil ce-și ţine nevasta în blană de vizon, iar amanta într-un apartament cu vedere spre „Casa Republicii”. Aceasta, deoarece dumnealui și-a ales și practică o meserie de aur: e frizer de morţi.

Aliis și licet, tibi non licet! a exclamat prietenul meu G. B., auzind despre toate acestea. G.B. este un celebru orientalist despre care veţi afla probabil mai multe în secolul următor. Cunoaşte șapte limbi vii și tot atâtea moarte, iar când vizităm muzeele de antichităţi îmi descifrează inscripţiile hieroglifice la fel de repede cum am citi noi, trecând pe stradă: „Atenţiune, vopsit proaspăt”, „Vindem lapte toată ziua” sau „închiriem haine pentru gineri și decese”. La asemenea performanţe a ajuns după 35 de ani de studii, la capătul cărora viaţa l-a răsplătit cu o garsonieră la etajul întâi și o mașină la mâna a doua.

Deunăzi, m-am gândit, la toate acestea și m-a cuprins o mare bucurie. Privatizarea i-am spus, este pe cale de-a aduce ordine în toate domeniile. Libera iniţiativă va mătura toate abuzurile, deoarece omul care produce și vinde este cu adevărat un om nou! Vom spune definitiv adio lipsei la cântar, cărnii dosite în chiloţi

flauşaţi, cârnaţilor înfăşuraţi peste buric, şvaiţerul scos din căptuşeala paltonului, adio salamului de nutrii, găinilor distrofice, cartofilor cu pământ (fi-le-ar ţărâna uşoară!). Gata. Fiecare devine propriul lui stăpân. Fiindcă nu mă poate împiedica să fiu specialist de elită la Institutul de Fizică Atomică, iar după masă vând la poartă debreţini de casă şi vin la pahar. N-am decât să iau seara Premiul Naţional de poezie, iar ziua să tund foxterieri sârmoşi. Cine mă opreşte să-mi deschid un birt cu tuslama regală, chiar dacă ajung aghiotantul regelui Mihai?

Iată, mi-am zis în continuare, un subiect tare pentru o anchetă de presă. Şi m-am apucat de treabă. Primul popas: „Alimentara" din cartier.

— Domnule Costea, am început eu, adresându-mă şefului de unitate. Munceşti de ani de zile pe o leafă de mizerie. A sosit momentul să devii propriul tău stăpân. Spune-mi când ai de gând să-ţi deschizi o băcănie?

Omul m-a privit atent, dar cu niște ochi de parcă i-aş fi propus să-i pictez nevasta goală, călare pe o puţină cu brânză. Mi-a întors spatele și s-a îndepărtat cu un mormăit. Am dat atunci colţul ca să adresez aceeași întrebare domnului Tase, responsabilul magazinului de mezeluri. Același răspuns. Am trecut și pe la aprozarist și l-am prins într-unul din desele și odihnitoarele goluri de producţie. „Cere-mi varză nouă, cere-mi portocale, cere-mi ce vrei, a oftat băiatul, dar nu mă pune să-ţi răspund la asemenea întrebări

Am vrut să intru și pe la nea Marin, măcelarul, dar am renunţat. Peste o oră m-a sunat chiar el la ușă și a trecut pragul împreună cu un pachet voluminos și două oftaturi grele:

— Stimate vecine, a cuvântat omul. Ţi-am adus aici două de vacă și patru de porc. Ia-le, trage-le în fripturi și nu mai umbla prin magazine cu întrebări de copil tâmpit.

— Eu?

— Ce ai, domnule, cu comerţul de stat?

— Doar toată lumea se privatizează.

— Asta cere Guvernul. Cine-i prost să-l asculte? Apropo, dumneata te-ai privatizat?

— Acuși.

— Ei, află c-a ieșit o lege și pentru gazetarii particulari. Se percepe impozit la suta de cuvinte. Colegii dumitale au trecut deja la economii: se scrie fără punct, virgulă, semne de mirare, de exclamare și ce mai folosiţi voi acolo. Se dă un singur titlu pentru trei articole și o singură semnătură pentru patru.

— Absurd!

— Stai, că mai este. Se interzice cu desăvârșire utilizarea metaforelor și nu se admite decât un verb într-o frază. Mai departe: cine vrea hârtie, merge la pădure, taie copaci și-i transportă ia fabrică. Cine vrea cerneală, arde la domiciliu rumeguș și-l duce la ăia de fac din ea chimicale. Deja câteva gazete au luat hotărârea să iasă direct sub formă de pungi.

Omul le citește după ce duce în ele sodă caustică sau mălai grișat.

— Scrie asta în lege?

— N-am terminat. Impozitul se percepe de la articol la articol. Ai prins o știre despre o crimă dublă, impozitul este de 50%. Publici o fotografie cu domnul Raţiu făcând nudism cu madame Thatcher, plătești impozitul în valută. Pentru vânzarea ziarului, altă dispoziţie. Gazeta se desface pe sortimente, la redacţie. Vrea omul să cumpere numai „Mica publicitate”, i-o tai din foaie şi-o calculezi la metraj. Cere clientul un reportaj despre violuri, nu-l ai, te duci pe teren, scrii materialul și-l livrezi la domiciliu.

— Îngrozitor!

— Da? Și atunci de ce te legi de comerţul de stat? Crezi că nouă ne arde să alergăm după porci și vite prin ţară, să-i tăiem, să-i tranșăm, să lucrăm în coastă cu fiscul şi garda financiară?

Am rămas singur și pe gânduri. Zicea omul ceva…

IUBIREA E O TAINĂ MARE

-am reîntâlnit deunăzi pe domnul G. Avea o figură îngândurată:

— Nu ne-am văzut demult, i-am spus. Ai avut niscai probleme?

— M-am însurat, suspină domnul G.

L-am bătut pe umăr:

— Nu-i nimic. S-au văzut nenorociri și mai mari. Spune-mi, e cel puţin frumoasă?

— Frumoasă? are un nas de poate să bată cu el covoarele.

— O fi plină de parale?

— Două sute de mii la CAR. Datorie…

— Atunci, pesemne, are un serviciu bun.

A lucrat la centrofarm, dar au dat-o afară. Își îndopa gâștele cu bomboane de tuse.

— E simţitoare?

— Îmi simte banii și dacă-i cos în căptuşeala paltonului.

— Inteligentă?

— Dacă numără până la o sută slăbește două kile.

— Te pomenești că-i cultă.

— E convinsă că Lisabona e o cremă de faţă, iar Eminescu joacă la „Rapid”.

— Harnică?

— După ce-mi spală o cămașă, îşi ia trei zile recuperare.

— Cinstită?

— Ieri mi-a vândut în talcioc costumul de ginere, iar azi am prins-o în pat cu tat-su-mare.

— Rude în străinătate?

— Un frate fugit în Albania.

— Se trage, poate, dintr-o familie onorabilă?

— Tatăl său a fost hingher și mă-sa curvă.

— Așteaptă cumva vreo moștenire?

— Ce să aștepte că i-a și venit. A luat de la mă-sa un sifilis ereditar și de la tat-su patima beţiei.

— Băniesc să vă înţelegeţi la pat.

— Eu am 64 de ani și ea 38. Îţi dai seama cum intră 64 în 38?

— Intră cu grijă. Totul e să aibă calităţi de amantă.

— Când o sărut, cască, iar când facem amor, sforăie.

— Nu mai înţeleg nimic. E îndrăgostită de tine?

— Când vin acasă se încuie în șifoner.

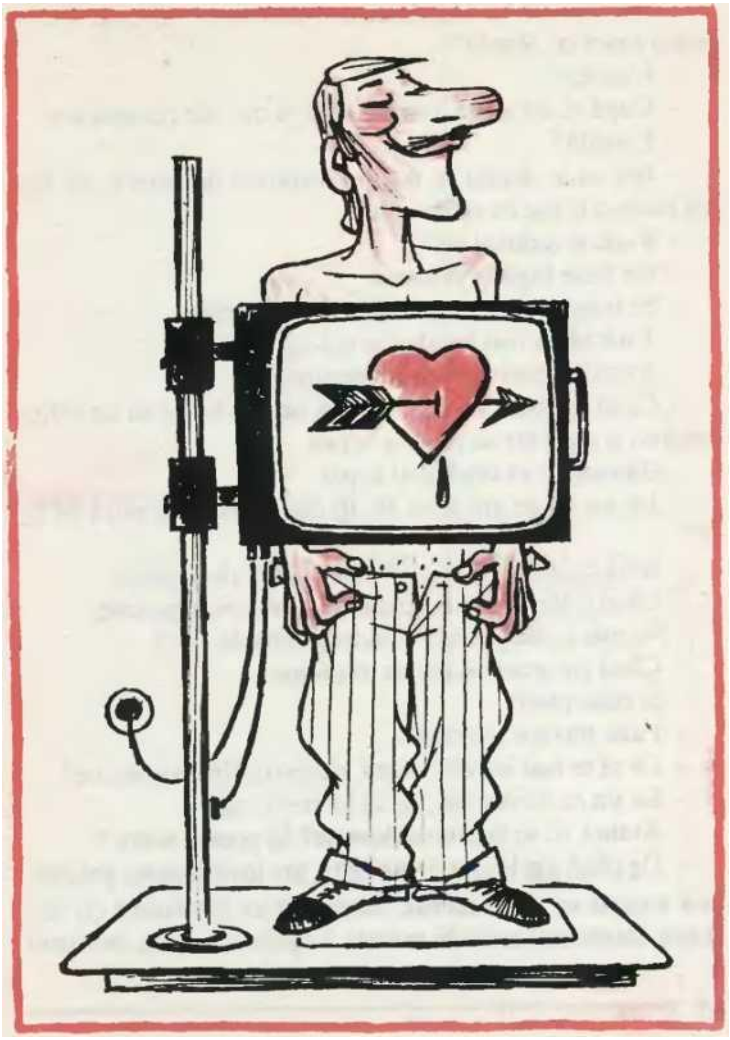

— Și când pleci?
— Pune tricolor la poartă.
— Ce să te mai întreb? Aveţi idealuri politice comune?
— Eu ţin cu ecologiștii, ea cu khmerii roșii.
— Atunci, ce se întâmplă domnule? îţi poartă noroc?
— De când am luat-o de nevastă, am lovit mașina poliţiei, m-a mușcat un cotoi turbat, minerii m-au confundat cu Ion Raţiu, dușmanul meu de moarte a ajuns ministru, dentistul mi-a scos, din greșeală, patru măsele sănătoase, iar unchiul din

America a lăsat toată averea unui câine pechinez.

Am oftat cu milă și înţelegere adâncă:

— Ei sigur, e greu.

— Poftim?

— Ziceam că s-au adunat cam multe.

— Și ce e de făcut?

— Dacă e așa cum spui, nu văd decât o soluţie: să divorţezi de urgenţă.

Mă examină oripilat, apoi izbucni cu furie:

— Cum adică să divorţez? Dar o iubesc, domnule! Sunt nebun după ea! Mă mir că nu înţelegi…

PRIETENUL DIN TINEREŢE

Sedeam de câteva ore la una din acele ședinţe ce începeau la sfârșitul programului și se terminau târziu după miezul nopţii. Cu numai două zile în urmă, partidul eroic făcuse, la cel mai înalt nivel, dezvăluiri dramatice. Trei din cele nouă capete de afiș, purtate pe pancarte, ridicate pe faţada clădirilor, se dovediseră că aparţin unor persoane indezirabile, dușmane poporului, agenţi în solda imperialismului. Dar după moda timpului, seismul din vârful piramidei trebuia să cuprindă toate nivelurile edificiului social, deoarece pretutindeni ochiul treaz al comnistului avea datoria să descopere exemple asemănătoare. Dușmanii poporului stăteau pitiţi nu numai în biroul comitetului central, ci chiar printre

lucrătorii ICAB-ului sau în Asociaţia vânătorilor și pecarilor. Peste tot, sub zâmbete umile și activitate corectă, dușmanul pregătea răsturnarea orânduirii populare. De aceea, sarcina fiecăruia din noi era dublă: să-și facă o severă autocritică și să opereze demascări necruţătoare. Fiecare comunist — arătase tovarășul Stalin — creștea cu un cap de îndată ce reteza capul vecinului său.

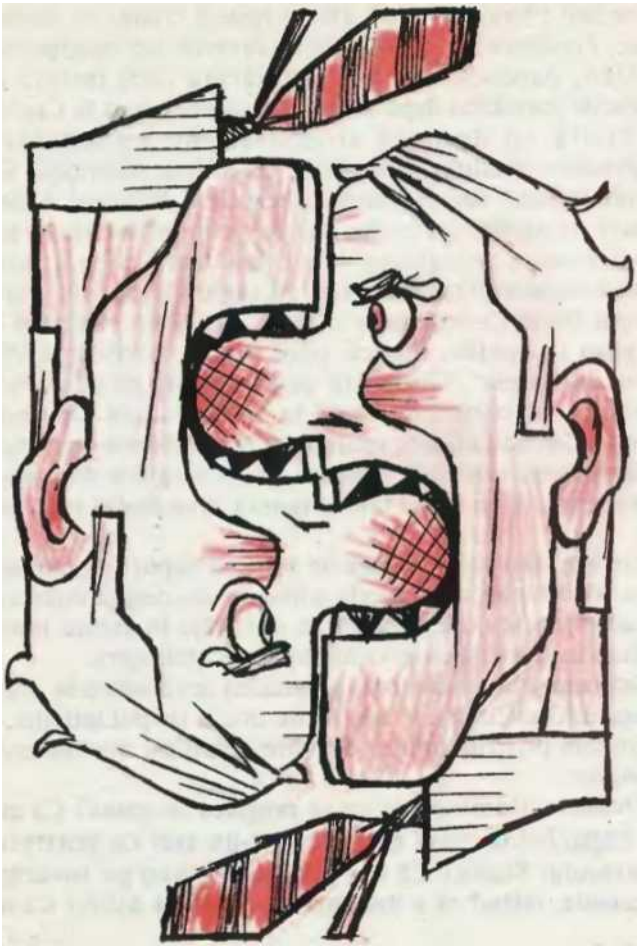

Ședinţa dura de cinci ore și recolta se dovedea bogată. Tovarășul Pătrăulea, până atunci naiv și credul, se dumiri brusc, dezvăluind în plen lecturile otrăvite ale bunului său prieten, Popescu Nicolae. Margareta Ciuș intrată în rândurile partidului după zece ani de muncă grea la Crucea de Piatră, îşi demască ultimul amant, reproducând „Expresiile” acestuia „accentuate” la adresa securităţii. Cu lacrimi în

ochi, dar cu inima de comunist, bătrânul Anton Uibaru îşi mărturisi revolta faţă de propriul fiu, deoarece acesta avusese nerușinarea de a-și lăsa barbă și de a purta cămăși cosmopolite. Plângând cu sughiţuri de indignare, colegul Darie Castron ceru o aspră sancţiune pentru el și întreaga sa familie, fiindcă, până atunci, folosise la W.C. ziarul „Scânteia”. Cleopatra Șurub anunţă că dă divorţ, deoarece bărbatul ei ascultă în fiecare seară „Europa Liberă”. Sevastiţa Glonţ recunoscu, la întrebările asistenţei, că întreţinuse relaţii de canapea cu un membru de partid, transmiţând o blenoragie mic-burgheză tovarășului contabil-șef.

Un adevărat val de indignare stârni și depoziţia șoferului Petre M. Niculae, când acesta aduse dovezi despre inginerul Arcadie Ionescu, membru PCR, ce învăţa în ascuns limba engleză în speranţa că se va întoarce trecutul negru.

Stăteam și ascultam toate acestea cu ochii înfipţi în ceafa colegului Gh. Ciofu. De mai multe ori, în timpul ședinţei, îi întâlnisem privirile tulburi din care scânteiau avertismente dramatice.

Doamne, Dumnezeule, ce se pregătea să spună? Că mi-am împachetat ceafa de porc într-un ziar cu portretul tovarășului Stalin? Că am prins-o de fund pe tovarășa Smaranda, uitând că e măritată cu un ofiţer MFA? Că-mi las logodnica să se coafeze cu breton în loc s-o rad în cap ca să se înveţe minte? că râdeam de tovarășul Năstase când îl confunda pe Eisenhauer cu Tannhäuser, incultura fiind o dovadă de cinste și puritate ideologică? Sau poate urma să fiu acuzat că mi-am botezat câinele „Shanhai”, aducând un grav afront poporului frate chinez? De ajuns pentru ca să primesc o sancţiune gravă, eventual transfer în provincie sau chiar un preaviz.

Dar atmosfera încinsă, în care fierbeau deopotrivă spaimele și dorinţele de prevenire, lăsase loc și unor deconspirări mai radicale. Ciofu mi-era coleg de birou și avusese vreme să pescuiască din credulitatea mea de Gâgă toate dovezile pentru a prezenta cazul unui înrăit și temut dușman al socialismului. În câteva secunde, dosarul meu de cadre ar fi crescut cu o sută de file, iar diploma universitară ar fi valorat mai puţin decât un sul de hârtie igienică.

Destinul meu se putea decide chiar atunci: doi, trei ani de pușcărie și alţi zece pe șantiere de construcţii. Retragerea la ţară lângă o nevastă ciclopică, un post de contabil la CAP, o casă cu lot ajutător. Creșteam nutrii, îmi măritam fata cu feciorul primarului, condamnam minijupa, și publicam sonete agricole la gazeta de perete.

Lac de transpiraţie, cu un zâmbet nătâng agăţat în colţul gurii, priveam prin fereastră cerul albastru, în așteptarea unei minuni. Și minunea s-a produs. Pe la patru dimineaţa, chiar înainte ca Ciofu să ajungă să vorbească, directorul se aplecă spre urechea secretarului de partid, iar acesta şopti ceva delegatului de la raion. Delegatul se ridică și spuse: „E târziu, tovarăși, și cred că problemele au fost lămurite. Propun să închidem ședinţa”.

Condamnaţii la moarte mulţumiră în gând Maicii Domnului, Ciofu mă examină cu ură, iar supravieţuitorii îşi reluară viaţa normală. Am rămas să funcţionez în continuare în calitatea mea de inginer liniștit, dar plin de lipsuri ideologice, cu dosarul plasat la mijlocul drumului între comunistul de omenie și colegul cinstit, dar

cu rude în America.

De atunci au trecut patruzeci de ani. Ce mai fac toţi aceştia? Pavel Pătrăulea e director la un ziar de opoziţie. Ne informează despre drama intelectualului român sub prigoana comunismului. Margareta Ciuș s-a măritat cu un ofiţer MAI. Lucrează amândoi la o ambasadă în America Latină, Ilarie Castron a intrat în pensie. A participat cu toată familia la demolarea statuii lui Lenin. Cleopatra Șurub e de mult la Londra. Soţul ei lucrează la BBC. Sevastiţa Glonţ stă în bloc cu mine. Și-a deschis o agenţie matrimonială. Șoferul Petre Niculae și-a măritat fata cu un negustor turc și e pe cale să pună bazele upei fabrici de rahat.

Ce face Ciofu? N-a avut prea mult noroc. După ce i-a fugit băiatul în America, a făcut-o pe vânzătorul în Alimentara. În rest, o operaţie de prostată, trei ani de pușcărie pentru o aventură cu o nepoată de 14 ani și alţi doi pentru furt din gestiune. L-am întâlnit deunăzi. Un ţigan vlăguit, știrb, cu miros de câine plouat. M-a luat în braţe lăsându-mi pe obraji două rotocoale de scuipat. Cum se face când întâlneşti un vechi și bun prieten.

TOTUL E SĂ NU NE PIERDEM CALMUL

conomia naţională ne propune un viitor bucolic: reîntoarcerea la natură. Ne vom obișnui cu acest gând duios pe măsură ce ni se vor rupe încălţările, ciorapii, maiourile, chilioţii, iar în cele din urmă, costumele și paltoanele. Ne mai ajută din toate puterile minerii și energeticienii, îndemnându-ne cu dragoste să revenim la focul din vatră și lămpile cu petrol. Mașinile vor merge o vreme (cât le mai ţin curelele și bateriile), iar când se vor opri definitiv, vom solicita, spăsiţi, serviciile calului și carului cu boi (dacă nu-i avem, îi aducem din import). Totul e să rămânem calmi. Românul a descoperit o vorbă înţeleaptă ce-i menţine de veacuri optimismul: ferească Dumnezeu de mai rău — Guvernul și Parlamentul au tocmai de aceea datoria de a cultiva cu delicateţe aceste sentimente de bărbătească credinţă și să-i amintească, în vorbe dulci, că de două mii de ani stăm pe marginea prăpastiei și încă n-am făcut un pas înainte.

Pentru întâmpinarea viitorului nostru agrest, sunt nece sare, credem, câteva măsuri prealabile:

1. Introducerea tramvaiului cu tracţiune animală, vehicul nepoluant, ușor de întreţinut. Tramvaiul electric va fi pus doar la dispoziţia Guvernului și Grupului de dialog social. Cu liftul și Dacia 1310 vor călători numai primul ministru și Miss

România.

2. Oamenii de frunte ai ţării vor instrui populaţia pentru a merge desculţă obligatoriu, prin lege, până la majorat.

3. Să ne întoarcem cu drag la industria casnică. Cât de frumos le-ar sta femeilor noastre să se adune seara în faţa blocurilor cu furcile de tors, în timp ce bărbaţii ar paște oile pe spaţiile verzi. Bine ar fi să se repartizeze o cameră în plus celor cu războaie de ţesut, nutrii și iepuri de casă.

4. Tineretul îşi va petrece timpul liber la vânătoare și pescuit, învăţând meșteșugul armelor (arcul cu săgeţi) pe lângă secţiile de poliţie (singurele autorizate să folosească ghioaga și paloșul). În scopuri educative, vor fi înfiinţate organizaţiile P.C.R. (Practicarea Cultului Religios) și UTC (Uitarea Trecutului Comunist).

5. Delegaţi îmbrăcaţi modest (dar curat!), cu lacrimi în ochi (dar demni!) vor colinda societăţile filantropice ale Apusului, unde vor arăta că lipsa de alimente și energie pune cetăţeanului nostru atât de multe întrebări, încât omul nu mai are timp să muncească.

6. Se impun și noi reglementări administrative: fiecare oraș sau sector al Capitalei va fi condus de un șef de trib (cu specializare în Matto Orosso), iar provinciile de un Sfat al bătrânilor (un fel de locotenenţă domnească alcătuită din colonei).

7. Să exploatăm cu talent caracterul liric al poporului nostru. Televiziunea specializată cu deosebire în prezentarea de reportaje sentimental-logoreice și evenimente din studiourile 5 și 6 (poziţia şezut) va demonstra în continuare că poporul nostru s-a născut să viseze, să ofteze, să se întrebe și să aștepte. Relatările de la faţa locului vor fi lăsate în grija agenţiilor străine și operatorilor francezi și irlandezi. Ce minunat ar fi ca domnul Ion Iliescu, chiar el, să-și rostească discursurile pe melodii oltenești, iar parlamentarii să dea răspunsurile, cântând din frunză. Ne-ar cunoaşte, în sfârșit, o lume întreagă. Cu economia de piaţă să se ocupe cehii și nemţii. Românul e făcut pentru poezie și SRL.

În scopul mai bunei funcţionări a statului de drept, populaţia va fi împărţită în patru clase:

Prima clasă va fi alcătuită din *filosofi* de stat și particulari. Ei vor purta barbă grizonantă (modelul, lungimea și pomada vor fi stabilite de domnul Andrei Pleșu). Filosofii vor ieși în pieţe unde, adânc tulburaţi, îşi vor pune mereu următoarele întrebări: Cine suntem? Ce vrem? De ce ne merg toate de-andoaselea? Ce e de făcut să scăpăm de comunism? Poporul îi va asculta cu zmerenie și-i va întreba dacă văd vreo soluţie. Filosofii vor răspunde că de aia sunt plătiţi ca să caute, dar până vor găsi, naţiunea trebuie să aștepte cuminte căci oricum ar munci de pomană.

Cea *de-a doua clasă* va fi formată din *reprezentanţii Guvernului,* din parlamentari și 6 din membri celor 783 de partide existente. Jumătate din aceștia vor prezenta săptămânal referate consacrate programului de privatizare, iar cealaltă — memorii în legătură cu neajunsurile privatizării. Ședinţele vor fi urmate de dans.

Cea de-a treia clasă se va ocupa în exclusivitate cu aniversări, comemorări, concursuri de frumuseţe, mitinguri electorale, greve japoneze și. Primirea ajutoarelor din străinătate.

Ultima clasă (de mai proastă calitate) *va avea voie să muncească trei zile pe săptămână,* dacă acestea nu cad în sărbători legale sau nu sunt rezervate cinstirii muncii și hărnicieie naţionale.

Totul e să avem răbdare. Poate iese ceva.

FILM POLIȚIST ÎN DOUĂ VARIANTE

RIMA VARIANTĂ (aprobată de decembrie 1989): E primăvară, e cald, e bine. Într-unul din laboratoarele marii întreprinderi „Rulmentul Socialist", blândul și naivul inginer Grigore Copil (interpretat ideal de Petre Gheorghiu) lucrează de zor la invenţia sa: „mașina de plantat ceapă cu rotor și comandă numerică". Dar despre acest unicat al inteligenţei românești s-a auzit pană la firma vest-germană „Fritz & Fritz". Un emisar spion, Adolf Hauff (Ion Caramitru) sosește în România și, prin mijlocirea unui set de chiloţi „Dior", intră în graţiile tinerei Lola Hodorogea (Corina Chiriac), dansatoare la barul „Melody". Lola Hodorogea este în același timp amanta lui Bebe Cerceluș (Aurel Giurumia), contabil-șef la „Rulmentul Socialist", om slab, vicios și apolitic. Exploatându-i acestuia gelozia și crizele erotice, îl convinge să fure planurile mașinii de plantat ceapă. Dar uneltirile sunt interceptate de secretara Comitetului de partid, tovarășa Mandra Zăvoi (Irina Petrescu), care-l alertează pe maiorul Greabu (neapărat Victor Rebenciuc). Maiorul sosește la bar incognito și începe să deducă.

Prin mijlocirea Lolei, Bebe Cerceluș face cunoștinţă cu Adolf Hauff. Seara la bar, Lola cântă cu voce sfâșietoare „The Flowers of Nevada”, în vreme ce contabilul bea whisky după whisky. Târgul se încheie fără ca vreunul să știe că (din umbră) maiorul continuă să deducă. Cerceluș pătrunde în laboratorul inginerului Copil și izbutește să fotocopieze planurile celebrului agregat. Maiorul Greabu o invită pe Lola la CAP Afumaţi, unde acesta vede munca grea a plantatorilor de ceapă. Lola e o fată decăzută dar cu suflet de aur. Ea înţelege dimensiunile mișeliei și-l denunţă pe Adolf Hauff. Tot în același timp, în sufletul lui Cerceluș dospește un alt proces de conștiinţă. El îi cere lui Adolf să-i înapoieze microfilmele, dar spionul scoate pistolul și-i trimite trei gloanţe în burtă. Lovit mortal, contabilul cade între un șifonier „Solea” și o canapea „Oana”, poziţie ideală pentru a rosti ultimele cuvinte: Eu mor, o merit, dar patria socialistă mă va răzbuna!

Adolf fuge la aeroport, dar la scara avionului e întâmpinat de maiorul Greabu, însoţit de Lola, Mândra și inventatorul Copil. Neamţul surâde învins: „De data asta ai avut noroc, poliţistule”. Maiorul e însă nu numai un băiat priceput ci și deosebit de cult. El aduce în replică o maximă celebră: „Ende gut, Alles gut”.

După revoluţie, filmul a fost scos din producţie, dar autorul lui, cunoscutul scenarist Anatolie Măzăriche, nu s-a dat bătut. El a operat modificările necesare și l-a înaintat unei case de film particulare.

A DOUA VARIANTĂ:

E primăvară, e cald, e bine. Într-unul din laboratoarele Uzinei „Rulmentul liber”, temerarul și energicul inginer Grigore Bărbat (membru fondator al Partidului oltenilor Ecologiști) lucrează de zor la planul de privatizare a întreprinderii. Dar intenţiile lui nu sunt privite cu ochi buni de contabilul Bebe Cerceluș, fesenist convins, aflat în grad de rudenie cu doi foști nomenclaturşiţi. El intră în cârdășie cu maiorul Greabu, securist mascat, intrat în solda noului guvern. Tot atunci sosește din exil cântăreţa Lola Hodorogea devenită celebră în lumea întreagă graţie societăţii „The Flowers of Romania”, finanţată de domnul Ion Raţiu. Lola participă la un miting ecologist unde cântă cu foc melodia „Oxigenul e cu noi”, compusă de Marius Teicu pe un text (adaptat) de Charles Darwin.

Inginerul se îndrăgostește fulgerător de cântăreaţă și o invită în micul său apartament achitat 50%. Urmează o scenă sexy de mare poezie, turnată pe platou de 16 ori. În focul dragostei, îi propune să organieze o grevă de protest la întreprindere. Acolo, pe o estradă, Lola interpretează (în ritm de Lambada) o melodie nostalgică despre avantajele privatizării. Asistenţa e cucerită, ba chiar votează (în acompaniement de chitară) transformarea fabricii în societate mixtă pe acţiuni. Proiectul eșuează, din păcate, deoarece alegerile reușesc împreună să pună bazele primei întreprinderi de halva particulară.

Învins, zguduit de regrete, Bebe Cerceluș se hotărăște să descompire tot complotul, dar este ucis mișelește de maiorul Greabu. Acesta se grăbește „să

ajungă la aeroport pentru a lua avionul spre Coreea de Nord, dar este surprins la scara aeronavei de Lola, Bărbat și un grup de ecologiști doljeni.

Filmul se încheie într-o notă optimistă. Lola cântă și dansează pe pista aerodromului, secondată de o trupă de balerine privatizate.

ROMÂNII DIN GARA LIECHTENBERG

Când am aflat că putem obţine un paşaport fără să ne mai caute securistul de bube și sectoristul la administraţia blocului, am scos un chiot de bucurie. Pe urmă am înţeles că fericirea și-a ridicat poalele numai până la genunchi. Pentru a ajunge mai sus — ne-a făcut ea cu ochiul — e nevoie de money și de viza consulatelor capitaliste. Mai apoi, după ce ţiganii au mâncat lebedele din Viena și — zice-se — au fript porumbei sub zidul Berlinului, ne-au închis graniţele și foștii fraţi socialiști. Cu pașportul în buzunar am rămas în continuare să privim lumea la televizor (viaţa ursilor polari, amorul păsărilor mea și reportajele domnului Valeriu la poarta postului de radio „Europa Liberă"). Partidul ne-a învăţat că poporul se bucură de darurile vieţii prin reprezentanţii săi.

Dar iată că, totuși, când mă așteptam mai puţin, am prins o viză pentru Germania. Germania reunită în care, astăzi, foștii redegiști dau să scape de Trabant ca de o piatră la ficat și se fălesc, prin Europa, cu Mercedesuri luate la

talcioc (nu-i plângeţi, cum se plâng ei la toată lumea că au ajuns din procopsiţii Răsăritului faliţii Occidentului. Încă patru-cinci ani de masaj capitalist și neamţul din est îşi va aminti de binefacerile comunismului ca un octogenar de prima masturbaţie).

Gazdele mele — ziariști și ei — m-au primit cu deosebită căldură și mi-au oferit la masă specialităţi autohtone: salam de Sibiu, vin nemţesc („Echter rumänischerwein", scria pe sticlă), mușchi de vită („Comtim" — Timișoara) și mere de Voinești. La un moment dat, unul dintre comeseni, studiindu-mă cu atenţie, m-a întrebat cu dragoste dacă sunt de felul meu român albinos sau mă trag cumva dintr-o corceală cu un turist finlandez. M-am privit în oglindă fără să observ nimic suspect. Cu figura mea de președinte de C.A.P. n-am adus-o în pat pe miss „Dunărea", dar nici n-am speriat câinii din Pajura. Am cerut explicaţii.

— Vreau să spun, a continuat cu timiditate interlocutorul meu, că nu semănaţi a român. Noi îi cunoaştem bine pe români, după revoluţie ne-au vizitat o mulţime. Cu toţii sunt de culoarea cremei de ghete și au un buchet natural aparte.

— Poate aţi întâlnit niscaiva etiopieni sau negri Bantu?

— O, nein, sunt români! Ne-au declarat chiar ei de îndată ce au coborât din tren. Scrie și în pașaport. I-am ajutat cu bani și îmbrăcăminte, dar fiindcă nu le-a fost de ajuns, și-au luat singuri din magazine. La noi se practică autoservirea.

— Interesant. Pot să-i văd și eu?

— Desigur. Mai sunt vreo treizeci la Gara Liechtenberg.

Ne-am dus la locul indicat și am găsit într-adevăr un grup de români cu feţele bronzate încă din uter. Stăteau întinși pe O pătură. Erau la masa de seară: franzelă cu banane și ş-am panie cu sifon. M-am apropiat de cel ce părea să le fie șef:

— Bună seara. Sunteţi din România?

— Da, mânca-ţi-aș gura.

O pătură. Erau la masa de seară: franzelă cu banane și ş-am panie cu sifon. M-am apropiat de cel ce părea să le fie șef:

— Bună seara. Sunteţi din România?

— Da, mânca-ţi-aș gura.

TURİŞTİ
RoMini

CUM SE ARANJEAZĂ LA TELEFON UN CONTRACT EDITORIAL

upă zece ani de cercetări extrabugetare (cu stipendii din partea Comitetului de bloc), am izbutit să descopăr o. Metodă sigură pentru vindecarea cheliei prin meditaţie transcendentală. Lucrarea urmează să apară în Editura „Cercul Polar", specializată în desfacerea de frigi dere și opere cu subiecte răcoroase. N-am avut de ales. Editura Academiei mi-a promis tot sprijinul, dar cota de hârtie va sosi aici în anul 2 (XX), după tăierea pădurii de la Râioasa.

Pentru un prim contact, am hotărât să folosesc serviciile telefoniei naţionale. Am format numărul, adresându-mă emoţionat dar demn, omului din receptor.

— Alo! Sunteţi cunoscuta Editură „Cercul Polar"? (A urmat o pauză misterioasă). Alo, aveţi 648 35 12?

— Nici nu seamănă, domnule. Aici e 699 89 99. Formează mai atent și bea mai puţin.

I-am urmat sfatul și am avut în ureche trilul unei privi ghetori.

— Sunteţi, am reluat, „Cercul Polar"?

— Hai sictir, Bebe dragă? gânguri privighetoarea.

Credeai că nu te recunosc?

— Vă înșelaţi, stimată doamnă. Mă numesc Romeo

Părăluţă și sunt autorul unei descoperiri epocale.

— Mă scuzaţi. Vă fac legătura cu domul director.

Pe fir sosi un croncănit de corb. Posesorul vocii mă ascultă atent:

— Ai nimerit alături, maestre. Aici e sediul Partidului

Gerontologie, aripa tânără. Desprinsă recent și cu grijă din aripa de vultur a Partidului Socialist al Muncii. Îţi închipui că nu ne interesează prostiile dumitale.

Probabil telefonul e obosit. Simţea nevoia unui repaus.

I-am făcut vânt cu un dosar și, la următoarea încercare, în receptor se ivi glasul piţigăiat al unui bărbat la andropauză:

— Degeaba te prefaci, porcule! grăi individul. Te-am recunoscut! Sperai să-mi găsești nevasta singură? Ei, află c-am încuiat-o în spălătorie.

Simţeam cum mă cuprind năduşelile și disperarea. Dar n-aveam altceva de făcut decât să repornesc discul cu maximă atenţie. De data aceasta interlocutorul meu mi se păru calm și binevoitor.

— Sunteţi „Cercul Polar"?

— Nu mai sunt de ieri. Azi am devenit Tropicul

Capricornului și mâine voi fi cometa Halley.

— Vă arde de glume?

— Nu te supăra, amice. Și eu caut de trei zile Policlinica din Bacău și-mi răspunde Incubatorul de curcani. Așa că…

La următoarea tentativă, telefonul sună timp de un minut până când pe fir sosi o voce hârșâită, stinsă, ca din altă lume.

— Bună ziua. Caut „Cercul Polar".

— Aici e un om bătrân și bolnav… M-ai luat de pe W.C.

tocmai când eram să rezolv o constipaţie de trei zile.

Blestemat să-ţi fie degetul care a intrat în gaură greșită!

Da, avea săracul dreptate. Dar nici mie nu mi-e ușor așa că am luat-o de la început:

— Alo, domnule sunteţi cumva Editura „Cercul Polar"?

A urmat un oftat și apoi răspunsul:

— Da, noi suntem.

— Cu cine am onoarea?

Cu Fridtjof Nansen. Tocmai am tăiat o balenă și o tragem în fripturi.

Ce glumă indicată.

— E foarte potrivită pentru un tâmpit ca tine!

Ultima încercare și gata.

— Cine e acolo? sosi o voce ce-mi aminti croncănitul de corb.

— Caut de o oră Editura „Cercul Polar".

— La telefon directorul general.

— Fiţi binecuvântat. Iată despre ce este vorba.

Am fost ascultat cu atenţie și mi se cent să las numărul de telefon. Propunerea urma să fie discutată în comitetul de direcţie. Am așteptat în liniște. Telefonul mai sună de două ori. O voce se interesă dacă mai vând mașina de găurit în linie. I-am răspuns că am dat-o cu 5.000 de dolari. De la reslaurantul particular „Uragan 2000" cineva mă întrebă dacă am livrat comanda de uger de vacă. L-am asigurat că marfa e pe drum plus o sută perechi fudulii de taur. În sfârșit, sosi și telefonul mult așteptat:

— Domnule, lucrarea dumneavoastră a fost acceptată.

Mâine puteţi să treceţi să ridicaţi un aconto de un milion lei.

Cartea se va traduce imediat în engleză, germană, spaniolă și dialectul brazilian kango-pongo.

— Sunteţi foarte amabil, dar m-am răzgândit. Transform lucrarea în cantată pentru orchestră de suflători și voci verificate. Își vor da concursul corul PDSR şi Liga foștilor cadriști.

— Deci ești din opoziţie, măgarule.

— Da, bolșevic împuţit!

Cel puţin m-am răcorit pe ziua de azi. Lucrarea o trimit mâine cu poșta sau prin curier militar.

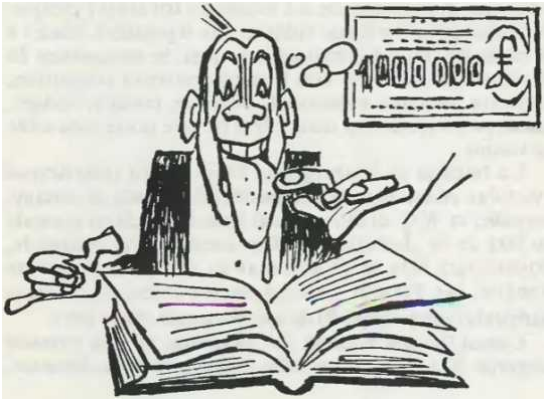

FILOSOFIA BLIDULUI DE LINTE

Domnul Teodor P. Groapă e mulţumit. A dobândit ceea ce și-a dorit o viaţă: carne în măcelării, ziare cu scandaluri politice și mică publicitate, meciuri de fotbal pe micul ecran, benzină pentru plimbările de duminică și plăcerea de a-l vedea pe tovarășul Neagoe dezbrăcat de uniforma de miliţian. Are și pașaport, fiindcă e la modă, dar nu și l-a dorit cu orice preţ. Se mulţumește cu România, iar din toată ţara îi ajunge cartierul Dămăroaia, unde are de toate; alimentară, sifonerie, cinema, bodegă, fasole pe lot ajutător și două bănci pe care poate bate table cu vecinii.

S-a bucurat și de abrogarea Legii pentru interzicerea avortului. Acest mare dar al libertăţii îi permite să întreţină periodic, în W.C.-ul din subsolul blocului, legături normale cu fata de la „întreţinere". Din aceste relaţii bilaterale, domnișoara Sila se alege lunar cu două kilograme de banane, iar Teodor Groapă cu sentimentul că viaţa bărbatului începe după 50 de ani. Nu e mult, dar e ceva.

Domul Groapă e fericit. De asemenea, că s-au terminat alegerile. N-a votat nici cu stânga, nici cu dreapta, deoarece după trei ore de stat în picioare, s-a lăsat păgubaș. Cine face politică uită să trăiască și nu privește cu încredere viitorul. Mai ţine carnetul PCR ca pe o amintire de tinereţe, cu toate că n-a crezut niciodată în partidul roșiilor. A stat la ședinţă, a plătit, nu se putea altfel, dar politica e pretutindeni o curvă păguboasă. Dacă ar fi după el, ar pune în toate posturile de conducere numai contabili de meserie (așa ca el). Ar mai lua și alte măsuri: nimeni să nu câștige mai mult de 4000 pe lună, femeile să se întoarcă la cratiţă, poeţii să intre în cooperative, bărbaţii să-și radă bărbile (în caz contrar, amendă de 10.000 lei sau două luni închisoare), iar Televiziunea să transmită numai meciuri de fotbal, interviuri cu Dem Rădulescu, filme cu „Sfântul** și cântece cu Benone Sinulescu. Pentru cei ce vor și nu mai pot („fiindcă așa e omul, al draculur) să se dea programul doi o dată pe lună, simfonii cu Beethoven și Iosif Sava. Să fie acolo.

Ar mai fi de scos și alte legi, e de părere domnul Groapă, care să închidă gura și punga papugiilor. Fiindcă, domnule, încep să apară aspecte nesănătoase. Ceaușescu ne-a ţinut flămânzi și în frig, ne-a pus botniţă și lacăt la prohab. A venit revoluţia, democraţia și avem de toate. Dar omul nostru tot nu e mulţumit.

Vrea paţachina concediu în Baleare. Nu-i mai place la „2 Mai". Vrea să se dea jos numai cu Rexona. A uitat săpunul „Garofiţa". Vrea striptease cu Madona, de parcă Stela Popescu nu le-ar avea pe toate. Vrea B.M.W. – 2000. Nu se mulţumește cu Aro pe motorină.

Hai să fim serioși, domnule! Ne închinăm în faţa occidentului când avem totul acasă. N-o să-mi spui că e mai talentat Placido Domingo decât Dan Spătarii și că e mai ceva somonul à la Lyonnaise decât ceapa cu gingirică! Sau te pomenești că

e mai mare Einstein decât Ion Mânzatu?

Fiecare e mare în felul lui. Și mai ce? O fi mai frumos De Niro decât Besoiu și e mai bine pe Mont Blanc decât pe Păduchiosu? Vorbe, lăcomie, snobism.

Cu o cultură făcută din almanahuri estivale și pentru o conversaţie sigură între rude de la ţară cu surâsuri umile și porc la geamantan:

— O să vă întreb ce mânca strămoșul nostru când i-a clocit mă-sa în vremea lui Decebal. Vă spun eu: mei și linte.

Deoarece fasolea, cartoful, porumbul, roșia și chiar curcanul stăteau încă în America. Așa că omul nostru a pus pe masă ce-a avut. Și a trăit frumos şi a făcut toate cele pe care le-a descoperit domnii Daicoviciu.

Teodor P. Groapă e tocmai de aceea foarte supărat pe domnul Iliescu.

— Să mă lase numai trei luni să conduc ţara asta. L-aș învăţa eu pe român să trăiască. Cum? Fii atent aici: Vreţi LIBERTATE? Poftim, ia-o. În fiecare săptămână se organizează mitinguri contra cost pe Stadionul Naţional.

Stai și urlă cinci ore până te descarci. În preţul biletului se asigură gargara cu ceai de mușeţel, transportul. Și trei sticle de bere. Pe timp de vară, întrunirile au loc în costum de baie.

— Vrei să vezi Parisul, piramidele și Honolulu? Perfect.

Te înscrii în societatea „Românul călătorește”. Duminică seara, în Grădina Boema, au loc conferinţele urmate de film. În pauză se vor servi șansonete pariziene, friptură de crocodil și dansuri hawayene cu ansamblul barului „Continental”.

— Vrei săpun „Rexona? și cremă „Palmolive”? Simplu.

Organizăm băi publice. Omul vine, se lasă săpunit, plătește și pleacă.

— Vrei să te plimbi în Mercedes, Jaguar sau Toyota?

O.N.T.-ul va organiza, între Băneasa și Snagov, promenade cu asemenea mașini, 500 lei dus și întors. Poţi să-ţi iei și soacra.

Dă-i românului toate astea și să vezi cum se întoarce la ciorba de burtă și la apa de gură „Ossidenta”.

Și domnul Groapă încheie patetic:

— Principalul, domnule, e să ne iubim ţara! Mult, enorm, ca pe o mamă, ca pe o amantă! Cum a iubot-o Dante pe Petrarca sa!

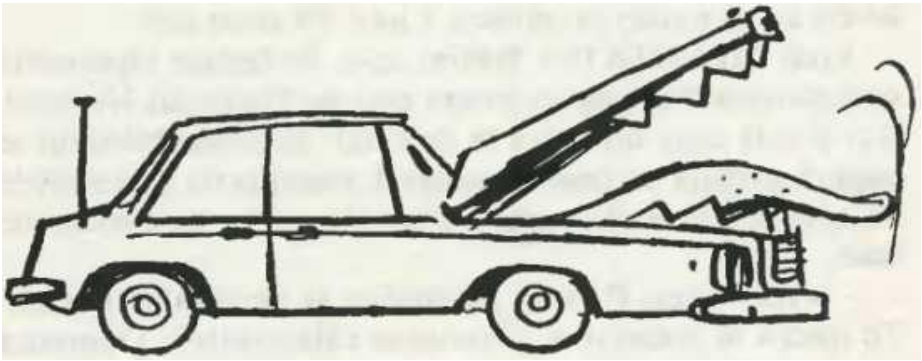

MARFĂ CAPITALISTĂ

n satul mătușii mele sosi un camion cu ajutoare. Cei care s-au nimerit pe aproape, luară cu sacii. Cei de pe urmă, se mulţumiră cu bomboane de tuse și paie pentru limonada. În faţa lăzilor cu zahăr, orez și medicamente se iviră ca din pământ delegaţi cu acte în regulă, care încărcară totul spre folosul maternităţii din Baia Mare. N-au izbutit să ajungă până acolo. De aceea poliţia îi caută mereu să le arate drumul.

În sacoșa mătușii mele se potriviră însă de toate. Dar de îndată ce cadourile au fost deșertate pe masă, începură întrebările.

Cele două capoade din șaten corai se dovediră nepotrivite pentru moda gri-decentă din zona Sighetului. De aceea, mătușa scose din ele o faţă de masă și trei învelitoare de perne. Pantofii escarpin îi veniră în schimb pe măsură, dar numai după de unchiul le scurtă tocurile, întărindu-le cu flecuri de cauciuc. S-au mai găsit în pachet și două fuste, dar atât de scurte încât la cea mai mică mișcare lăsau la vedere lucruri ce nu se arată decât bărbatului în noaptea nunţii și cititorilor în revista „playboy”. Probabil soseau dintr-o ţară cu oameni scunzi.

Mai anevoie s-au dezlegat resturile cutiilor, conservelor și pliculeţelor pe care neamţul le-a dăruit mătușii într-o pungă de plastic, urându-i „Guten apetit”. Unchiul și-a pus ochelarii, s-au adunat și câţiva vecini și enigma fu lămurită.

Tubul de „Suse Sahne” (frișcă dulce) se dovedi a fi pastă nemţească de bărbierit. Unchiul şi-o întinse pe faţă până se adunaseră pe ea toate muștele din cameră. În legătură cu celălalt tub. „Leberspaste” (pastă de ficat), toţi cei prezenţi hotărâră că nu putea fi decât o cremă pentru încălţăminte maro. Își unseră cu ea bocancii și dimineaţa îi găsiră mâncaţi de șoareci. În privinţa pachetului cu „Vollkorn Hafer Flocken” (fulgi de ovăz), denumirea a indicat clar un șampon de păr. Mătușa l-a folosit la baia de sâmbătă seara, dar nu l-a putut scoate din cap decât cu săpun de rufe și pieptenele de păduchi.

În ceea ce privește gloanţele verzi, „Mexicanischeerbse” (mazăre mexicană) cei mai mulţi socotiseră că este vorba de otravă pentru șobolani. Unchiul presără boabele în pod — dar guzganii se îngrășată de ele. Atunci mătușa le aruncă la raţe. Raţele le înghiţită, dar bilele ieșiră pe partea cealaltă la fel de rotunde, de tari și de verzi. Le încercă și unchiul și obţinu același efect. Probabil, un medicament nemţesc pentru curăţat burta.

Mai de folos se dovedi spray-ul cu insecticid. El răspândi un miros atât de frumos încât toţi ai casei renunţară să mai parfumeze cu el gândacii și muștele de bălegar și fu reţinut pentru toaleta zilnică și vizitele în oraș.

De proastă calitate se dovediră în continuare praful de curăţat (Getränkeppulver mit Farbstoff typ Grapefruit), ce lăsă două pete verzi pe izmenele unchiului, și piperul, numit în nemţește „Instant Fiertig Kafee", care, lucru nemaivăzut, se topi imediat în ciorbă.

— Marfă proastă, a conchis mătușa cu un oftat.

— Mă mir… Occidentalii fac lucruri bune.

— Propagandă. Marfă bună, nepoate, s-a făcut în România pe vremea lui Gheorghi-Dej. Când era friptura 12 lei și vinul la depozit 6 și 9 lei. De găseai în oraș telemea de douăzeci și trei, maiouri de bumbac, studio „Solca", săpun „Cămila", filme cu Bibanul și Almanahul cofetarilor. Și pe urmă am dus-o bine, dar s-a lăsat Ceaușescu îmbrobodit de nevastă-sa. Aici a fost hiba. Dacă terminăm ce-a început el, o să fie frumos. Ce ne-a adus privatizarea? Vată de zahăr, gogoși și sandvişuri

cu parizer? Hai să fim serioși!

Unchiul se arată și mai categoric!

Cui îi folosește libertatea și democraţia? îţi spun eu: leneșilor și chiulangiilor. Ca să facă greve și politică. Omul harnic ascultă de stăpân.

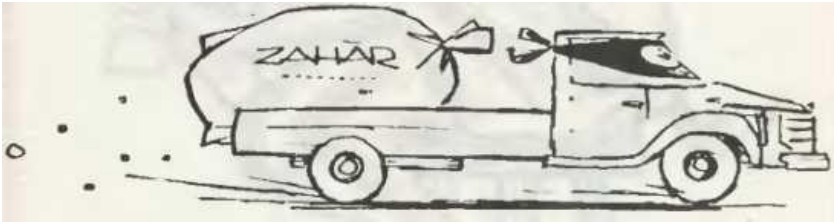

MATRIMONIALE

a să-mi însor băiatul (după trei repetenţii la medicină și o pasiune nefericită pentru o văduvioară cu exces de foliculină), am dat la ziar următorul anunţ:

„Tânăr cu dezvoltare multilaterală, statură potrivită (80 de kilograme neto), inteligent, (dar cu măsură) dorește să cunoască tânără cu încălzire pe gaze, sentimentală, inteligentă, romantică, de preferinţă zona Dorobanţi, Cotroceni, Bălcescu.

Dar nu s-a potrivit. Ofertele primite m-au obligat să constat, amărât, că fetele sentimentale stau cu apă la curte, intelectualele trăiesc numai din leafă, iar romanticele speră într-o minune; să găsească un bărbat frumos ca Petre Roman și bogat ca Viorel Cataramă. Am acceptat totuși vizita unor ecologiste, aduse de bunici nonagenari, dar care ne-au avertizat că nu mănâncă decât lapte de capră, cară apă de la Sinaia și fac amor numai în Poiana Narciselor. Cam greu. Ștefan al meu mănâncă 16 sarmale la o masă (fără dezlegare de Colebil), ţine la 5 kilograme de molan și poate face dragoste într-un TAB.

N-a fost bun anunţul — m-a atenţionat un bun prieten, naturalist de talie mondială, membru fondator al societăţii dizidente „Salvarea balenelor” (interzisă de CNST) și unul din rarii noștri specialiști în combaterea sindromului Guru Guru la gorilele de tipul Hana-bana.

Așa că am dat un nou anunţ: „Tânăr cu idealuri zdrobite dorește să cunoască tânără decepţionată (eventual disperată), de preferinţă cu „Mercedes” și cont la

Banca de Comerţ Exterior. Aștept provincia și Germania de Vest.

Din păcate, a trebuit din nou să constat că decepţiile circulă rar între Mercedes și cecuri în valută și mai des între Trabant și obligaţiuni CEC. Dar mai sunt și excepţii. Am citit câteva povestiri în Almanahul Ospătarilor despre femei frumoase și bogate, sătule de răutatea omenească, care s-au măritat cu băieţi din popor, oameni simpli, integri, cu vocabular econom dar sincer. Ar fi cazul lui Ștefan.

Dar să revin la ultimul anunţ. Da, n-a mers nici de data aceasta. E nemaipomenit! Femeile cu idealuri zdrobite și-au sporit pretenţiile: „Disperarea în Trabant și garsonieră confort II — mi s-a explicat — nu se potrivește decât cu idealuri zdrobite zona Titan sau Chitila. Poate încercaţi provincia".

Am convocat un consiliu de familie lărgit (întărit cu rude de gradul doi și trei, mătuși divorţate din motive erotice nedeclarate) pentru a găsi o soluţie mai flexibilă. Rezultatul dezbaterile a făcut obiectul unui nou anunţ:

„Familie onorabilă, situaţie materială excelentă, dorește parteneră serioasă, bine situată, pentru fiul lor, 22 ani, fizic plăcut, funcţionalitate perfectă. Termen de garanţie 2 ani".

Ei da, de data aceasta am primit o sută de scrisori.

După o primă selecţie, am dat la o parte toate doamnele serioase, de vârstă potrivită, doritoare de prietenie sinceră cu „tânăr”, sănătos, în putere, amator de excursii, lecturi sentimentale și masaje „finlandeze”.

Am renunţat și la oferta unui „Grup de tinere nostime, absolut libere, cu siluetă impecabilă, discreţie absolută și plata în rate”.

Am refuzat și câteva intelectuale rafinate, cu pasiuni dominante pentru cvadratura cercului și teoria vidului, în căutare de bărbat de casă pentru menaj complet, îngrijire papagal și spălat mașină.

Am respins și intervenţiile unor misiţi matrimoniali, care ne-au propus spre vedere: două gospodine cu mustăţi dar simpatice foc, o îmblânzitoare de șerpi medaliată la Varna, două surori siameze în curs de separare, și o candidată independentă din partea „Asociaţiei surdo-muţilor liberi și democraţi”.

În cele din urmă, ne-am oprit la patru scrisori, iar după o aprigă selecţie, la una singură, însoţită de o poză în costum de baie și un certificat de stare și un certificat de stare materială. I-am promis semnatarei să ne vedem și ne-a vizitat chiar a doua zia. Doamne, Dumnezeule! mai mult decât în visurile noastre: tânără, frumoasă, deșteaptă, întreprinzătoare și proprietara unei firme particulare pentru import de măsline, rinichi artificiali, unsoare de balenă, cărţi budiste, praf de pușcă, halva și macaroane albaneze. O adevărată mană cerească!

Am avut o discreţie încântătoare, Ștefan a transpirat de emoţie, vecinii ne-au invidiat de după gard, nevastă-mea a făcut o criză de veselie, iar eu am urmărit „Viaţa parlamentară” fără nicio jenă de ficat. Ne-a promis că ne va da răspunsul peste scurtă vreme. Dar m-a prins la telefon chiar a doua zi.

— Domnule… (ce voce privighetoare!) Am stat, m-am gândit și am hotărât: sunt frumoasă, inteligentă și afacerile cu măsline îmi merg excelent. Ce să fac cu unul ca Steș? Eu am nevoie de un bărbat copt, înţelept, priceput la toate. Ce-ar fi să divorţezi și să mă ei de nevastă?

N. A. Ne-am întors de două săptămâni de la Sanatoriul de nevroze din Predeal. Pe Ștefan l-am retras de la facultate și l-am făcut marinar. Marinar pe lacul Herăstrău. E în vorbă cu o controloare de bilete, via Debarcader — Mioriţa.

Ștefan e sigur că se profilează o căsătorie fericită. Până una alta, a lăsat-o gravidă. Mai vedem după Crăciun.

DIRECTORUL E NERVOS DAR ARE UN SUFLET DE AUR

ând șeful te întreabă de sănătate, e limpede că-ți va da o sarcină urgentă. Sarcinile urgente sunt acele treburi ce puteau fi rezolvate în liniște și la timp cu o lună de zile mai devreme. Vina aparține inginerului-șef, care a uitat să-i amintească directorului, dar amândoi vor conveni că nu toate obligațiile stau pe umerii lor.

Răspunzător va fi până la urmă, șeful de compartiment, care nu e nici la prima, nici la a doua abatere. Acesta e îndeobște un ins cu multiple întrebuinţări, făcut să primească ordine din toate părţile, tăcut, candid și resemnat sub un chip luminat de o neurastenie blândă. Montat între pereţii întreprinderii odată cu primele utilaje, el îşi duce de atunci o viaţă alcătuită din oftaturi, intoxicaţie tabagică și hârtii nerezolvate. În biroul lui, poruncile răstite ale superiorilor sunt transmise mai departe sub forma unor târguiri din care trebuie să înţelegi că munca grea, răspunderile mari și, mai ales, discuţiile de prisos.

De regulă, sarcinile urgente se rezolvă la București unde pleacă un avion peste exact două ore. Nicio problemă.

Secretara mi-a reţinut biletul la agenţie și vestea sosește împreună cu un surâs larg din care voi înţelege imediat că are și dânsa o mică rugăminte: „Să duc cuiva la București un mic pacheţel (5 kilograme neto). Un fleac. Pe lista fleacurilor se mai înscriu, de îndată, patru bujii reci (comandă sentimentală din partea contabilului-șef), o zgardă antipurici pentru foxterierul directorului adjunct și, dacă se poate, („șeful aprovizionării îţi mulţumește și te pupă"), un butoi de plastic pentru murături.

Plecările precipitate — altă regulă — coincid neapărat cu mari probleme de familie, în care se amestecă, într-o combinaţie de ultimă oră, criză de ficat a soacrei cu examenul de bacalaureat al băiatului și sosirea ICRAL-ului. Le las în grija soţiei după o pasionantă conversaţie telefonică, în care nevasta mă asigură că le-a înţeles pe toate și nu i-a mai rămas decât o singură nedumerire: cum se face că m-a luat de bărbat când a avut, pe alese, atâtea partide strălu câte (între care un profesor de limbi chineze și un masseur diplomat). Este momentul în care constat că până la plecarea avionului a mai rămas o jumătate de oră. Mă duc cu mașina colegul de atelier din a cărui solicitudine neașteptată se va desprinde abia în aeroport o comandă motofoto-filatelică.

La aeroport, altă regulă de fier. Călătoria cu avionul are loc neapărat după o recentă catastrofă aeriană. Condiţiile de zbor se anunţă dificile, undeva în munţi e ceaţă groasă, piloţii mi se par îngânduraţi, stewardesele vorbesc între ele cu figuri îngrijorate, aparatul scoate un ţiuit suspect.

Blestem regimul comunist care a ţinut în exploatare asemenea rable, mă jur că nu voi mai călători decât cu trenul, și ajung la București cu dureri de stomac și lac de transpiraţie.

Nu e de mirare că mă prezint la minister spre ora prânzului, deci la foarte mult timp după cafeluţa de dimineaţă și colocviile fotbalistice care au ţinut în birouri personalul instituţiei. „Dacă nu vă treziţi de dimineaţă, așa se întâmplă”, mă certă secretara, foarte grăbită să termine până la sfârșitul programului o mânecă de pulover. Cu puţin noroc pot nimeri, însă, chiar în ziua de leafă. Ziua de leafă e și în

ministerul nostru un eveniment de conștiinţă. Salariaţii lasă la o parte treburile personale și se prezintă la slujbă.

Asta deoarece în ziua respectivă se distribuie prin bufetul din incintă la preţ fără adaos comercial: salam de Sibiu, brânză topită, hârtie igienică poloneză, bulion refuzat la export și ciorapi confiscaţi la vamă. Am deci toate șansele să-mi găsesc omul potrivit.

— Pot să vorbesc cu domnul Grigore?

— Domnul Grigore are nunta băiatului.

— Dar domnul Manole?

— Dânsul nu mai lucrează la noi. S-a privatizat.

— Și domnul inginer Neagu?

— Domnul Neagu era pe-aici. Unde e Neagu?

— Nu e. A ieșit pentru zece minute acum o oră.

— Nimeni nu stă să vă aștepte pe dumneavoastră, observă secretara, ghicind în pardesiul meu demodat un pisălog fără importanţă. Luaţi loc și aşteptaţi.

Oricum un răgaz bine venit, deoarece am în sfârșit timp să mă întreb unde voi dormi la noapte. Ideea de a găsi, la această oră, cameră la hotel e la fel de absurdă ca și în speranţa de a descoperi în drumul tău un portofel burdușit cu zece mii de dolari. Sunt momente în care n-ai altceva de făcut decât să-ţi rememorezi cunoștinţele din Capitală. Cunoștinţele din Capitală sunt acele fiinţe vesele și ciudate care te vizitează cu toată familia în fiecare vară, dar sunt de negăsit când le căutaţi la București. Noroc cu portarul ministerului. El îmi oferă un pat la un preţ piperat, după care aflu neapărat că există chiar în clădirea instituţiei dormitoare pentru delegaţi.

Îmi termin misiunea abia a treia zi, smulgând ministrului adjunct o semnătură încârligată cu două linii frânte (pericol de moarte), ce va aduce inginerului-șef o primă grasă, iar directorului un revelion liniștit. E timpul să-mi fac cumpărăturile, folosind ca geamantan butoiul de plastic, prin pereţii căruia aparatul de detecţie al aeroportului va distinge cu siguranţă o mașină infernală. (Sunt bujiile reci încurcate cu sfoara de pescuit și amorsate de zgarda antipurici).

Este momentul în care începe să intre în funcţiune o altă regulă de fier.

Reîntoarcerile din delegaţie sau din concediu coincid obligatoriu cu o suită de vești proaste. Prin mecanismele tainice ale destinului, în lipsa mea, evenimentele nefericite găsesc un excelent teren de incubaţie. Abia am sosit și mi se șoptește că la secţia unde lucrez, vor fi concediaţi 30 de salariaţi. Acasă aflu că soacra a dat după muște și a spart vaza de Sèvres, băiatul cel mare a căzut la bacalaureat, iar analizele hepatice demonstrează că am ficat de beţiv.

Dar în secolul vitezei veștile dezagreabile pot fi și mai grăbite. Stau la hotel, gustând din plictiseala dulce a unei dimineţi fără treabă, când telefonul sună sinistru și în receptor o voce disperată mă anunţă că am plecat cu cheile de la fișet. Zece colegi așteaptă cu braţele încrucișate în timp ce șeful de colectiv mi-a semnat retrogradarea.

De data aceasta m-am întors cu dosarul rezolvat, așa că trec peste micile răutăţi

omenești și mă grăbesc, cu sufletul la gură, să anunţ victoria. Dar altă surpriză. Dacă la plecare, directorul mi-a întins mâna lui moale și caldă ca o clătită, iar inginerul-șef s-a grăbit să-mi dăruiască un minicalculator defect, acum amândoi mă întâmpină cu o indiferenţă maiestuoasă.

— Trei zile pentru o semnătură, oftează directorul sătul de toţi și de toate. Ce bine e, colega, să călătorim pe banii statului și să ne facem cumpărăturile în București. În sfârșit, ce să mai zic…

Numai șeful de secţie găsește explicaţii sentimentale aduse din eterna filosofic a umilinţei sfătoase:

— Fleacuri, băiete, fleacuri. Nu le pune pe toate la inimă.

Oamenii sunt nervoși fiindcă sunt ocupaţi. Te asigur că directorul nostru…

— Știu, știu… E un om cu suflet de aur.

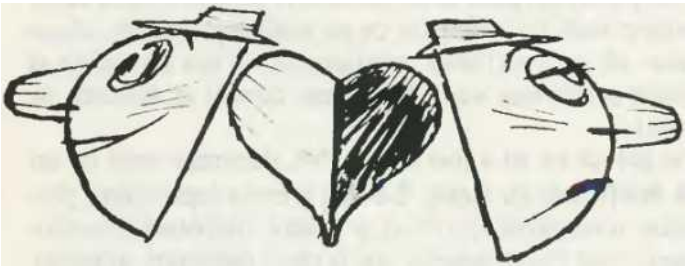

MĂ ÎNTORC LA VERIGA LIPSĂ

unt un bărbat inteligent dar fără excese) și-mi duc viaţa alături de o nevastă cu miros de varză călită (soţia ideală) și un căţel flotant. Familia mai cuprinde o fală cu logodnicul fugit în Canada (rămas, împreună cu ministrul adjunct, la o contractare de nasturi) și un student repetent, încurcat cu o colegă libaneză (fiecare cu SIDA lui). Lucrez la o operă capitală menită să clarifice veriga lipsă în evoluţia omului de Neanderthal către comunistul de omenie. Am scris până acuma două volume, dar cum descoperirea o voi face abia în al șaptelea, familia a fost de părere că, până la decernarea premiului Nobel, să-mi rotunjesc leafa de cercetător cu un venit suplimentar. M-am apucat să confecţionez mărţișoare. (Vata de zahăr și gogoșile privatizate s-au transformat demult în societăţi pe acţiuni).

Să știţi că nu mi-a fost simplu. Nu, deoarece omul de azi vrea mărţișoare cu mesaj. S-a dus vremea iepurașilor, pisicuţelor, inimioarelor, trifoiul și a altor simboluri infantilo-leșinate. Nu! Fetele noastre vor la piept dezbateri, atitudini, opinii, proteste și manipulări la zi.

Am fost pe punctul de a arunca la gunoi o garnitură de scrofiţe, dar o doamnă din opoziţie mi-a sugerat să le reprezint, mâncând trandafiri. O sută de șoricei erau să aibă aceeași soartă, când un deputat m-a sfătuit să-i transform în cârtiţe (animale fără ochi). Am înţeles că trebuie să-mi fixez o tematică. În acest scop am tăiat din ziarele pe două zile toate înjurăturile. Au mai rămas neforfecate doar mica publicitate și preţul de vânzare. Din acest material suculent, reprezentativ pentru problematica naţională, mi-am extras ideile de bază. Am hotărât să confecţionez următoarele modele:

O săgeată cu aripi vulturești (pentru membri PNL — aripa tânără) și o săgeată cu aripi de drac (pentru anonimele pe adresa PNL — aripa gerontologică).

Un curcan cu papion spre a fi atașat la cadourile FDSR către PNŢCD și un papion cu fulgere pentru viceversa.

Domnul Petre Roman faţă-profil, (model: Apollon de Belvedere) cu și fără frunză de viţă, călare pe un turn Eiffel, pilotând Mirage sau în scene tandre de basm: Harap Alb și Spânul (împreună cu Răzvan Teodorescu), scufiţa Roșie și Lupoi, Povestea Porcului (cu participarea extraordinară a Halelor Obor), Cenușăreasa (cu Liga privatizaţilor). Bancnota de un milion de lire (poveste ştiinţifico-fantastică).

Domnul Ion Iliescu în variantă îmbunătăţită (cu surâsul lui Florin Piersic și părul lui Saddam Hussein), efectuând vizite de prietenie în China, Albania, Polul Nord, Insula Paștelui, Atolul Haki-Kuku, Tribul Mao-Mao, Surinam (vechi legături de prietenie), acasă la Dalai-Lama (de vorbă cu Silviu Brucan).

Emanoil Valeriu citind „Gramatica pentru începători".

Domnul Ion Raţiu în efigie cu madame Thatcher, având pe revers scufundarea „Titanicului".

Ion Mânzatu tăind barba lui Adrian Păunescu și C. V. Tudor și lipind-o la loc.

Gh. Funar asmuţind „Lupoaica" împotriva lui Domokoș Geza, Bombonel Năstase sugând indexul domnului președinte.

Nu lipsesc nici scenele duioase: „Pastorală" (sau „la păscut" cu domnii Văcăroiu și Văcarii) și „Lacustră" („călare pe două luntri" cu Radu Câmpeanu).

În privinţa partidului tovarășului Ilie Verdeţ am încercat mai multe variante cu faţă umană. O figură compozită alcătuită din Fidel Castro și Kim Ir Sen m-a condus cu adevărat în comunismul primitiv, dar n-a ieșit ce trebuie.

Atunci am dat anunţ la ziar: „Artist apolitic caută modele de comunist cu faţă umană. Se preferă membri P.C.R. cu patimi lumești; securiștii homosexuali, cadriste lesbiene, nomenclaturiști dizidenţi, redactori șefi trecuţi în opoziţie, sectoriști bigami, informatori visători, teroriști iertaţi, judecători și procurori cu suflet de mamă". N-am primit nicio ofertă.

Pentru publicul larg, lipsit de opinii politice, m-am gândit la imagini duioase de azi și mâine: calorifere cu promoroacă, câini cu becuri în coadă, pui de Crevedia (imagine radioscopică), România jună (întruchipare alegorică a săptămânii de lucru de două zile). Fata Morgană (brânză de 42), Iluzii pierdute (pașaport cu viză elveţiană), minunile anului 2000 (salam de Sibiu la preţul de 1.000 lei kg.).

M-am apucat cu nădejde de treabă, mi-am găsit și un sponsor (nepotul lucrează la o staţie PECO și a luat o gratificaţie particulară de un milion de lei), când m-am trezit în cutia poștală cu o scrisoare de amenințare. Eram avertizat că ideile mele au fost demult brevetate de specialiștii firmei: „The black boys of Dămăroaia" și orice furt de inteligenţă se amendează cu o sumă de 20 pumni și trei zile de spitalizare.

Am renunţat. Am fată de măritat, băiat repetent, nevastă casnică și sciatică declarată. Mă întorc la veriga lipsă. Până la încasarea premiului Nobel, îmi ajunge compensaţia la salariu.

— Încă nu s-a născut pe lumea asta femeia (fie ea şchioapă, cheală sau cocoşată) care să nu te asigure cu u fost cerută în căsătorie de doi milionari, că un cunoscut om de afaceri din străinătate o cheamă la Paris, iar un ministru indigen e gata să-şi lase nevasta de dragul ei. Dar ea aşteaptă bărbatul ideal, chiar de va fi lefter şi cu urechi de măgar.

*

— Toate bunicile şi mătuşile noastre au fost, neapărat, la tinereţe, de o frumuseţe răpitoare.

*

— Bunicii, şi ei, n-au putut fi altfel decât „bărbaţi dintr-o bucată, buni gospodari şi buni români, cu sănătate de fier şi putere herculeană!" Uneori aflăm că le-a plăcut paharul şi femeile dar astea sunt din nou semne de robusteţe psihosomatică.

*

— Artistul liric, odată decedat, va avea parte de necroloage ce îl vor înfăţişa ca pe un „om de o rară modestie, excelent coleg şi dascăl, lipsit de orice urmă de invidie, sensibil, cult şi cu o viaţă de familie exemplară".

*

— Directorul general îţi va mărturisi că e dispus oricând să renunţe la funcţia sa, dar e nevoit să rămână fiindcă Societatea o cere, cu toată cu, în altă parte, i s-au oferit zeci de slujbe mai uşoare şi la fel de bine plutite.

*

— Când încerci un pantof şi simţi că te strânge ca o menghină, vânzătorul te va asigura că în câteva zile se va lărgi şi-ţi va veni ca turnat.

*

— Dacă ai pătimit în închisorile comuniste, colegii de serviciu te vor socoti lăudăros, tânăra generaţie te va ocoli ca pe un bătrân plicticos, foştii nomenclaturişti te vor acuza că eşti mincinos, iar îmbogăţiţii zilei vor vedea în ţinun idealist caraghios.

*

— Nici cel mai tragic eveniment nu rămâne fără urmări fericite. Românul așteaptă doar împlinirea unei cifre rotunde pentru a vărsa o lacrimă lângă, damigeana cu vin și oala cu sarmale.

*

— Băieţii, la fel ca femeile, sunt fascinaţi de bărbatul viril, dinamic, sigur de sine. Este exact genul care, mai apoi, la maturitate, le va displace profund.

— Românul nu minte, ci doar fantazează. Întrebaţi-l. Ce a mâncat și. La el, bobul de fasole a fost cât măslina cât pruna, pruna cât portocala, portocala cât dovleacul.

*

— Când achiziţionăm o licenţă din import, înseamnă că vom produce un lucru aemănător, dar ceva mai prost.

*

— Proprietarul de „Lăstun" sau de „Trabant" încearcă pentru conserva sa motorizată dragostea sfâșietoare a mamei cu copil handicapat. El le asigură că maşina sa funcţionează excelent, chiar dacă zilele când pornește sunt însemnate cu roșu în calendar.

*

— Fiecare beţiv este pregătit să-ţi vorbească, în termeni ştiinţifici despre virtuţile terapeutice ale alcoolului

*

— Orice mecanic auto te va întreba pe ton de dojană, de îndată ce-ţi va privi motorul mașinii: „Cine a mai umblat aici? Păi dacă daţi mașina la toţi nepricepuţii…"

*

— Legea societăţii socialiste: mizeria e cu atât mai mare cu cât pare mai mică.

*

— ROMÂNUL MIJLOCIU E CEL MAI INFORMAT OM DIN LUME. EL ȘTIE CE NU ȘTIU ÎNCĂ GAZETELE. GUVERNUL ȘI SERVICIILE SECRETE, CAUTĂ-L ȘI VEI AFLA IMEDIAT CĂ:

La Malta, România a fost vândută bulgarilor pentru zece ani, iar în anul 2000 va fi revândută polonezilor. Din toată afacerea, domnii Viorel Cataramă și Dinu Patriciu au 10 la sută.

*

— Investitorii străini nu ne vizitează ţara, deoarece puterile iudeo-masonice au plasat un satelit deasupra României. În el stau la pândă savanţi-jidovi. Când investitorul trece graniţa, ei îi pălesc creierul mic cu-n jet de raze gama, încât omul vede negru înaintea ochilor și se întoarce fuga acasă. Cazul a fost descoperii de un astronom amator din Urlaţi.

*

— Ceaușescu a avut în plan să introducă în ţară democraţia și bunăstarea exact la sfârșitul lui decembrie 1989. Dacă reacţionea internaţională nu l-ar fi lichidat, azi personalul muncitor mânca icre negre cu polonicul.

*

— Corneliu Coposu n-a stat 18 ani în închisoare. Cineva l-a întâlnit, prin 60, la Fabrica de rulmenţi din Bârlad. Lucra la Serviciul Special, avea alt nume și purta barbă și mustăţi.

*

— Ion Rafiu este evreu-ungur, pe numele său adevărat Rats Ianos. N-are nici urmă de avere în Anglia și trăiește din simbrie lunară la CIA.

*

— Romanciera L.M. și-a publicat volumul după ce s-a culcat cu redactorul de carte. Dacă respectiva e întâmplător urâtă și oloagă, a fost neapărat informatoarea securităţii. Dacă nu e niciuna nici aha, e nepoată de nomenclaturist.

*

— Președintele Academiei Române e pe jumătate analfabet. Toate lucrările i le-au scris persoane din umbră. În timpul dictaturii a funcţionat ca agent KGB, iar acum e spion american.

*

— Ciocolata Nestle *nu se aduce din Elveţia. O fac șmecherii de la „Zarea" din fasole măcinaia cu adaos de zaharină și lapte de iapă.*

*

— Airbus-urile cumpărate de Petre Roman sunt scoase de la fiare vechi după ce li s-a dat o vopsea.

*

— Ticu Dumitrescu și Virgil Măgureanu sunt veri primari, îi știe bine fostul secretar cu propaganda de la Dolj.

*

— Ileana Cotrubaș a ajuns rău. Cineva, o persoană de încredere, a văzut-o cântând valţuri într-o berărie din Viena.

*

— Prin societatea „Caritas", Clujul va deveni atât de bogat încât se va proclama stat independent, va alege prinţ și va bate monedă. Îl vor urma Oradea, Târgu-Mureș și Timișoara eu., până când va avea loc înfiinţarea Statelor Unite ale Transilvaniei (SUT). Atunci, ungurii le vor înghiţi bucată cu bucată ca pe niște găluște cu prune de aur.

*

— Nostradamus prevede clar: în anul 2004, „Împăratul Roșu" (Rusia) se va lătura „Ţărilor albe" (Statelor arabe) și va ocupa Europa, dar va lăsa în pace „ Ţara celor o mie de partide" (România). Tot la vremea aceea, „împărăția ochilor vicleni" (China) va trece prin foc și sabie insula „mașinilor vorbărețe" (Japonia) și, găsind acolo arme rele, va cuceri toată felia de miazăzi a planetei. Vor sta astfel față în față două imperii gata pregătite să arunce foc și ură prin toate găurile. Între ele se va pune, cu vorbă blândă și sfaturi din bătrâni, „nația iute de fire, dar cu suflet de mamă" (românii) și le vor convinge să arunce armele în mare. Capitala lumii se va muta în „marele sat de sub castelul nebunului" (București), dar consiliul înţelepţilor îşi va așeza sfatul „la o distanţă de 60.000 de pași" (la Mizil, au calculat cibernicienii

Academiei Române). „Va fi bine” mai spune Nosiradamus după care pune punct și tace.

*

— Ion Mânzatu a inventat o armă secretă. Cine intră în raza ei, se scarpină în cap până dă de creier. FDSR-ul o ţine pentru orice eventualitate.

O carte binevenită azi, când bancuri nu mai apar, când satira este și ea amenințată să dispară prin grija legiuitorilor pentru „sensibilitatea" nu știm A CUI (?) și când tot românul, din ce în ce mai amărât, dar duios supranumit „poporul", a uitat până și „deliciile" epocii... de care mai făcea și haz.

În numai 20 scurtisime schițe, Liviu Timbus reușește nu numai să ne readucă, cu umor, aminte de acele uitate „delicii", dar să ne facă să întrezărim și viitorul „luminos" ce ne așteaptă în actuala și viitoarea noastră democrație originală (vezi: CRĂCIUN ÎN ANUL 2000; PRIVATIZAREA? FUGI DE-AICI, DOMNULE!; ROMÂNII DIN GARA LIECHTENBERG; MARFĂ CAPITALISTĂ: OMUL NOU E CU NOI!; AMORUL DUPĂ REVOLUȚIE ș.a.).

Ilustrată cu mult talent de cunoscutul grafician A. Poch, cartea devine pentru cel care o cumpără și o colecție valoroasă de caricaturi.

ISBN 973-9008-54-2

PREȚUL Lei 910